

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Neil Gaiman, 1960 yılında İngiltere’de doğdu. Bugüne kadar pek çok fantastik roman ve çizgi roman yazmıştır. *Sandman* serisi, *Yıldız Tozu*, *Amerikan Tanrıları*, *Kıyamet Gösterisi*, *Yok-yer* ve *Koralin ve Gizli Dünya* yazarın öne çıkan eserlerinden başlıcalarıdır. Hugo, Nebula, Bram Stoker ve Newbery Medal gibi pek çok ödül kazanan yazar, hayranları tarafından edebiyat dünyasının ‘rock yıldızı’ olarak görülmektedir. Hâlâ 1.80 boyundadır ve siyah tişörtler giymektedir.

Vadinin Hükümdarı

Neil Gaiman

Orijinal Adı: *Monarch of the Glen*

İthaki Yayınları - 1223

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin

Editör: Alican Saygı Ortanca

Yayına Hazırlayan: Yankı Enki

Kapak Tasarım ve İllüstrasyon: Hamdi Akçay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: B. Elif Balkın

1. Baskı, Mayıs 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-677-4

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Zeynep Heyzen Ateş, 2017

© Neil Gaiman, 2003

© İthaki, 2017

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Neil Gaiman

VADİNİN HÜKÜMDARI

BİR AMERİKAN TANRILARI ÖYKÜSÜ

Çeviren

Zeynep Heyzen Ateş

YAZARIN ÖNSÖZÜ

Hikâyenin başlangıcı da esin kaynağı da İskoçya'nın dünyanın kemiklerini görebildiğiniz, bembeyaz gökyüzünün göz alabildiğine uzandığı, nefes kesici güzellikteki ücra yerlerine olan aşkımdır. Oralarda dünyanın en uzak köşesine gittiğinizi hissedersiniz. *Amerikan Tanrıları*'nda anlatılanların üzerinden iki yıl geçtikten sonra Gölge'yle yeniden buluşmak hoştu.

Robert Silverberg ikinci *Efsaneler* derlemesi için bir novella istemişti. *Yokyer* veya *Amerikan Tanrıları*'na dönebilecektim. *Yokyer* dünyasında geçen bir kısa roman teknik sorunlar nedeniyle aksadı (*Marki Paltosuna Kavuştu* adını taşıyor ve bir gün bitireceğim). *Vadinin Hükümdarı*'nı yazmaya başladığımda "John Bolton Hakkında Kısa Bir Film" adlı kısa filmi çektiğim Notting Hill'deki bir dairededim ve hikâyeyi bu giriş metnini yazdığım göl kıyısındaki kulübede tamamladım. Norveçli arkadaşım Iselin Evensen bana *huldra* efsaneleri anlattı ve Norveççemi düzeltti. *Smoke&Mirrors*'taki "Bay Wolf" gibi bunun da ilham kaynağı *Beowulf*. Onu yazarken Roger Avari'yle birlikte kaleme aldığımız *Beowulf* senaryosunun asla filme çekilmeyeceğine emindim, elbette yanıliyordum. Ama Angelina Jolie'nin Robert Zemeckis'in filminde Grendel'in annesini canlandırmayı seçtiği şekilde karakterin buradaki versiyonu arasındaki uçurum hoşuma gitti.

*“O kendisi perili evdir. Kendi kendinin sahibesi değildir;
Ataları bazen gelip onun gözlerinden
Dünyayı gözeller ve öylesine korkunç bir şeydir ki bu.”*

ANGELA CARTER,
“Aşk Evinin Hanımı”

1

“Bana kalırsa,” dedi cüce, Gölge’ye, “sen bir tür canavarsın. Haksız mıyım?”

İskoçya’nın kuzey kıyısındaki kasabada yer alan otelin barında içkileri dolduran kızı saymazsak topu topu iki kişi vardı. Cüce içeri girip karşısına oturduğunda Gölge, tek başına oturmuş birasını yudumluyordu. Yaz mevsiminin sonlarıydı ve Gölge’ye sorarsanız her şey soğuktu, küçücük ve ıslaktı. Önünde, Yörede Yapılabilecek Hoş Yürüyüş Rotaları adlı ufak bir kitapçık duruyordu. Ertesi gün yapmayı planladığı yürüyüşün rotasını gözden geçiriyordu Gölge. Niyeti sahil boyunca yürüyüp Korku Burnu’na gitmekti.

Kitabı kapadı.

“Amerikalı’yım, kastettiğiniz buysa,” dedi Gölge.

Cüce başını hafifçe yana eğip göz kırptı. Saçları çelik grisiydi, yüzü ve paltosu da... Uzaktan bakıldığında küçük

kasabalarda iş tutan cevval avukatlara benzerdi. “Pekâlâ, belki de onu kastetmişimdir,” dedi.

Gölge, kısa süredir ülkede olduğundan zengin r’leri, tuhaf kelimeleri ve ünlemleriyle Iskoç aksanıyla konuşulduğunda söylenenleri anlamakta güçlük çekmekte ama bu adamı anlamakta hiç zorluk çekmiyordu. Küçük adamın söylediği her şey gevrek bir simit gibiydi, her kelime öyle mükemmel telaffuz ediliyordu ki Gölge sanki ağzı yulaf lapasıyla doluyken konuşuyormuş gibi beceriksiz hissediyordu kendini.

Cüce, içkisinden bir yudum aldı. “Demek Amerikalı’sın... Aşırılık ülkesindensin, arzuları pompalanmış, köklenmiş, ücreti şişirilmiş ve buraya şutlanmış. Ha? Benzin istasyonlarında pompacılık mı yapıyorsun?”

“Efendim, anlamadım?”

“Benzini düdükleyenlerden misin? Dışarıda büyük platformlarda çalışan işçiler ara sıra buralara düşer.”

“Hayır, petrol işinde değilim.”

Cüce, cebinden piposunu ve pipo çıkısını çıkardı. Pipoda biriken tütünleri kazıyıp tablaya döktü. “Teksas’ta da petrol olduğunu biliyorsundur,” dedi biraz bekledikten sonra, çok büyük bir sırrı paylaşıyormuş gibi. “Orası Amerika’da.”

“Evet,” dedi Gölge. Teksaslı’ların Teksas’ın ABD’de değil, Teksas’ta olduğunu düşündüklerine dair bir şeyler söylemeyi düşündüyse de lafı ettikten sonra bir de ne anlama geldiğini açıklaması gerekeceği için yorum yapmadı.

Gölge, neredeyse iki yıldır Amerika’dan uzaktaydı. Kuleler yerle bir olduğunda ülkede değildi. Bazen kendi kendine hiç dönmese de umurunda olmayacağını söyler, bazen söylediklerine neredeyse kendi de inanırdı. İki gün önce ulaşmıştı Iskoç topraklarına, Orkneys’ten gemiyle

Thurso'ya gelmiş ve kasabaya kadar otobüsle seyahat etmişti.

Cüce konuşmayı sürdürüyordu. “Aberdeen taraflarında Teksaslı bir petrolcü varmış, barda tanıştığı bir ihtiyarla sohbet ediyormuş, bir bakıma bizim de şimdi yaptığımız gibi. Laf lafı açmış ve derken Teksaslı şöyle demiş: ‘Teksas’tayken sabah erkenden kalkar arabama binerdim –senin için mahsuru yoksa aksanı taklit etmeyi denemeyeceğim– anahtarı kontağa sokar, ayağımı pedala dayar,’ siz ona ne diyordunuz...”

“Gaz pedalı?” dedi yardımsever Gölge.

“Doğru ya! ‘Kahvaltı saatinde gaza abanırdım ve öğlene doğru hâlâ arazimin sınırına ulaşmamış olurdum.’ Cin bakışlı ihtiyar İskoç, başını sallayıp ne cevap vermiş dersin! ‘Bilmez miyim, benim de bir zamanlar öyle bir arabam vardı.’ ”

Cüce, şakanın ciddiliğini göstermek için katıla katıla güldü. Gölge, espriyi anladığını göstermek için gülümseyip başını salladı.

“Ne içiyorsun? Bira? Bana da aynısından, Jennie tatlım! Ama benim ki Lagavulin.” Cüce, tütün kesesinden çıkardığı tütünlerle piposunu doldurdu. “İskoçya’nın Amerika’dan büyük olduğunu biliyor muydun?”

O akşam Gölge, odasından çıkıp aşağı indiğinde otele barında gazete okuyup sigara içen cılız bar sorumlusu kızdaki başka kimsecikler yoktu. Yatak odası buz gibiydi ve odanın duvarındaki metal kaloriferler odadan da soğuk olduğu için ateşin başına oturmak umuduyla bara inmişti. Biriyle karşılaşmayı beklemiyordu.

“Hayır,” dedi, kendine düşen rolü oynamakta her zaman istekli olan Gölge. “Bilmiyordum. Bu sonuca nasıl vardınız?”

“Fraktaller sayesinde...” dedi cüce. “Ne kadar küçük görünüyorsan içinde o kadar çok şey vardır. Doğru şekilde yaparsan arabayla İskoçya’nın bir ucundan diğerine gitmek için, Amerika’nın bir ucundan diğerine gitmek için harca-
yacağın kadar vakit harcaman gerekir. Haritaya baktığında kıyıların çizgi gibi göründüğünü düşün, oysa yürümeye kalktığında inişli çıkışlı, karmakarışıktırlar. Geçen gece televizyonda tamamen buna ayrılmış bir program izledim. Nefes kesiciydi!”

“Hımm!” dedi Gölge.

Cüce, pipo çakmağını çaktı ve alev yükseldiğinde piponun yandığına emin olana kadar içine çekti, sonra dumanı dışarı üfledi, içine çekti, dumanı dışarı üfledi ve ardından yüzünde bir gülümsemeyle çakmağı, keseyi ve bıçağı cebine kaldırdı.

“Boşverelim, boşverelim!” dedi cüce. “Sanırım hafta sonu kalmayı planlıyorsunuz.”

“Evet,” dedi Gölge. “Acaba siz... Otel çalışanlarından mısınız?”

“Hayır, hayır. Doğruyu söylemek gerekirse geldiğinizde holde duruyordum. Resepsiyonda çalışan Gordon’la konuştuklarınızı duydum.”

Gölge başını salladı. Kayıt yaptırırken resepsiyon bölümünde kimselerin olmadığına emin sayılırdı ama cücenin geçip gitmiş olması elbette mümkündü. Yine de... Bu soh-
bette doğru gelmeyen bir şeyler vardı. O âna dek olup biten her şey bir tuhaftı.

Jennie, içkileri bara koyup “Beş sterlin yirmi sent,” dedi. Gazetesini okumaya geri döndü. Cüce, bara gidip parayı ödedi ve içkileri getirdi.

“Ne kadarlığına İskoçya’dasınız?” diye sordu cüce.

Gölge, omuz silkti. “Nasıl bir yer olduğunu görmek istedim. Yürüyüş yapmak... Manzaranın tadını çıkarmak... Belki bir hafta, belki de bir ay.”

Jennie, gazetenin üstünden onlara baktı. “Burası cehennemin dibi,” dedi gülerek. “Daha ilginç bir yerlere gitmelisiniz.”

“Çok yanılıyorsun,” dedi cüce. “Ancak yanlış açıyla bakarsan burası cehennemin dibidir. Şu haritayı görüyor musun küçük hanım?” Karşı duvara yapıştırılmış Kuzey İskoçya haritasını işaret etti. “Nesi yanlış biliyor musun?”

“Hayır.”

“Ters asılmış!” dedi adam zafer kazanmışçasına. “Kuzey en tepede. Bu, dünyaya her şeyin orada bittiğini söylemeye benziyor, daha ileri gitmeyin. Dünya burada biter. Oysa gerçek hiç öyle değil. Burası İskoçya’nın kuzeyi değildi. Viking dünyasının en güneyiydi. İskoçya’nın en kuzeyinde kalan ikinci şehrin adını biliyor musun?”

Gölge, haritaya baktı ama okuyamayacağı kadar uzaktı. Başını da iki yana salladı.

“*Sutherland!*” dedi cüce, dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle. “*Güney toprakları*. Dünyanın kalanı için öyle olmasa da Vikingler için öyleydi.”

Jennie, barın arkasından çıkıp yanlarına gitti. “Birazdan dönerim,” dedi. “Ben gelmeden bir şeye ihtiyacınız olursa resepsiyonu arayın.” Ateşe bir odun attıktan sonra koridora çıkıp gözden kayboldu.

“Tarihçi misiniz?” diye sordu Gölge.

“İyi espri!” dedi cüce. “Bir canavar olabilirsiniz bayım ama esprilisiniz, hakkınızı vermek gerek.”

“Canavar değilim,” dedi Gölge.

“Bütün canavarlar öyle der,” dedi cüce. “Bir zamanlar

uzmandım. St. Andrews'ta. Şimdilerde aile doktoruyum denilebilir. Daha doğrusu yarı emekli diyelim. Yeteneğimi kaybetmemek için haftada bir iki ameliyata giriyorum.”

“Niye canavar olduğumu söylüyorsunuz?” diye sordu Gölge.

“Çünkü,” dedi cüce, reddedilemez bir delil sunacakmış gibi kadehini havaya kaldırarak. “Ben de bir tür canavar sayılırım. Deli deliyi çekermiş. Hepimiz canavar değil miyiz sonuçta? Mantığın ötesindeki bataklıklarda dolaşan ihtişamlı canavarlar...” İçkisini yudumladı. “Söylesenize, pek iri yarı bir adamsınız, hiç fedailik yaptınız mı? ‘Üzgünüm ahabap, içerideki özel bir davet, pılımı pırtını topla ve defol git!’ gibisinden?”

“Hayır,” dedi Gölge.

“Ama buna benzer bir iş yapmışsınızdır?”

“Evet,” dedi Gölge. Yaşlı bir tanrının fedailiğini yapmıştı ama o bambaşka bir ülkedeydi.

“Sorduğum için beni affedin ve lütfen yanlış anlamayın ama paraya ihtiyacınız var mı?”

“Herkesin paraya ihtiyacı vardır. Ancak şimdilik idare ediyorum.” Bu söylediği tamamen doğru sayılmazdı ama Gölge'ye para gerektiğinde dünyanın ne yapıp edip onu paraya kavuşturduğu gerçektir.

“Üç beş kuruş cep harçlığı kazanmak istemez misiniz? Fedailik yaparak? Çantada keklik! Girişi kollamak için birkaç kuruş.”

“Bir kulübün girişi mi?”

“Tam olarak değil. Özel bir davet. Yakınlardaki büyük malikânelerden biri kiralanır, yaz sonuna doğru herkes bir araya toplanır. Geçen yıl şampanya şişeleri patlatılır, herkes harika vakit geçirirken birden bela kapıyı çaldı. Kötü tiplerdi. Herkesin hafta sonunu mahvettiler.”

“Buralı mıydılar?”

“Sanmam.”

“Siyasal bir çatışma mıydı?” diye sordu Gölge. Kesinlikle politikaya karışmaya niyeti yoktu.

“Hiç ilgisi yok. Serseriler ve budalalar. Neyse! Muhtemelen bu yıl geri gelmezler. Dışarıda bir yerlerde uluslararası kapitalizm karşıtı protestolar düzenliyorlardır. Ama işi sağlama almak için evi kiralayanlar göz korkutucu birini bulmamı rica etti. Siz iri yarisınız, bütün istedikleri bu.”

“Ne ödeyecekler?” diye sordu Gölge.

“İş o noktaya gelirse kavga edebilir misiniz?” diye sordu cüce.

Gölge karşılık vermedi. Küçük adam onu baştan aşağı süzüp yeniden sırtıttığında tütün lekesinden görünmeyen dişleri ortaya çıktı. “Bütün hafta sonu için bin beş yüz sterlin. İyi para. Üstelik nakit. Vergisini ödemeniz gerekmeyecek.”

“Bu hafta sonu mu?” diye sordu Gölge.

“Cuma sabahından itibaren. Büyük bir malikânedir. Bir zamanlar kaleydi. Korku Burnu’nun batısı.”

“Emin değilim,” dedi Gölge.

“Kabul edersiniz ki tarihi bir evde fantastik bir hafta sonu geçireceksiniz ve türlü türlü ilginç karakterle tanışacağınızı garanti ederim. Mükemmel bir tatil işi. Keşke daha genç olsaydın... Bir de beş altı kat daha uzun tabii,” dedi küçük gri adam.

Gölge, “Tamam,” dedi ve söyler söylemez pişman olup olmayacağını merak etti.

“Bravo! Size diğer detayları ve zamanı haber veririm.” Küçük gri adam ayağa kalktı, Gölge’nin yanından geçerken omzuna nazikçe vurdu. Ardından çekip gitti ve Gölge’yi barda tek başına bıraktı.

2

Gölge on sekiz aydır yollardaydı.

Sırtında çantası Avrupa'yı gezip Kuzey Afrika'ya kadar gitmişti. Zeytin toplamış, sardalye avlamış, kamyon sürmüş ve yol kenarında şarap satmıştı. En nihayetinde aylar önce otostopla Norveç'e, otuz beş yıl önce doğduğu Oslo'ya geri dönmüştü.

Ne aradığını bilmiyordu. Tek bildiği, onu henüz bulmadığıydı ama yükseklerde dolaşırken, uçurumlarda ve şelalelerde aradığı şeyin bir adım ötede olduğunu hissettiği anlar yaşamıştı: Sanki granit bir sütunun arkasında veya yanı başındaki çam ormanının ötesindeydi.

Yine de tatmin edicilikten uzak bir seyahatti ve Bergen'e ulaştığında Cannes'a götürölüp sahibine teslim edilecek bir yatın mürettebatına katılmak isteyip istemeyeceği sorulduğunda evet dedi.

Bergen'den Shetland'e ve sonra Orkney'ye gittiler, geceyi Stromness'taki bir pansiyonda geçirdiler. Ertesi sabah limandan ayrılırken yatın motoru bozuldu ve sonunda motorun tamir edilemeyeceği ortaya çıkınca yeniden limana döndüler. Kaptan Björn ve diğer tayfa yatta kalıp sigortacılarla konuştu, yatın sahibinin öfkeli telefonlarıyla uğraştı. Gölge'nin kalması için bir neden yoktu: Gemiyle Thurso'ya, Kuzey İskoçya'ya geçti.

Huzursuzdu. Rüyasında, insanların İngilizce konuştuğu bir şehre giden otoyolları görüyordu. Şehir bazen orta batıdaydı bazen Florida'da. Ara sıra doğu kıyısında ve bazen de batıda.

Gemiden indiğinde hoş yürüyüş rotalarını gösteren kitabı ve otobüsün saat çizelgesini aldı. Ardından dünyayı keşfe çıktı.

Jennie, barın arkasındaki yerine dönmüş, elindeki bezle barı silmeye başlamıştı. Beyaz denecek kadar açık sarı olan saçlarını arkada sıkı bir topuzla toplamıştı.

"Buralarda insanlar eğlenmek için ne yapar?" diye sordu Gölge.

"İçerler ve ölmeyi beklerler," dedi kız. "Veya güneye giderler. Böylece seçenekler tamamlanmış oluyor."

"Emin misin?"

"Eh, düşünsene, burada koyunlardan ve tepelerden başka bir şey yok. Geçimimizi turistlerden sağlıyoruz ama asla yeterince turist gelmiyor. Hüzünlü, değil mi?"

Gölge omuz silkti.

"New York'tan mısın?" diye sordu kız.

"Aslında Chicago'luyum ama buraya Norveç'ten geldim."

"Norveççe konuşmasını biliyor musun?"

"Biraz."

“Mutlaka tanışman gereken biri var,” dedi kız aniden. Sonra saatine baktı. “Uzun zaman önce Norveç’ten gelen biri... Haydi gel!”

Önlüğünü çıkardı, barın ışıklarını kapayıp kapıya doğru ilerledi. “Haydi!” diye tekrarladı yeniden.

“Bunu yapmana bir şey demesinler?” diye sordu Gölge.

“Ne istersem yaparım!” dedi kız. Burası özgür bir ülke değil mi?”

“Sanırım öyle.”

Pirinç bir anahtarla barın kapısını kilitledi. Birlikte resepsiyona doğru yürüdüler. “Burada bekle,” dedi kız. PER-SONEL HARİCİNDE GİRİLMEZ yazılı kapıdan girip birkaç dakika sonra üzerinde uzun, kahverengi bir mantıyla dışarı çıktı. “Pekâlâ. Beni takip et.”

Birlikte sokağa çıktılar. “Burası bir köy mü, yoksa küçük bir kasaba mı?” diye sordu Gölge.

“Burası pis bir mezarlık,” dedi kız. “Yokuş yukarı. Hadi gel!”

Dar sokak boyunca yukarı tırmandılar. Dolunay her zamankinden büyük görünüyordu ve kahverengimsi bir sarıya dönmüştü. Gölge, henüz göremese de denizin sesini duyabiliyordu. “Adın Jennie mi?” diye sordu.

“Evet. Ya seninki?”

“Gölge.”

“Gerçek adın mı?”

“Bana böyle derler.”

“O zaman yola devam, Gölge,” dedi.

Yokuşu tırmanıp zirveye ulaştıklarında durdular. Kasabanın sınırındaydılar ve karşılarında gri taştan yapılmış bir kulübe vardı. Jennie, bahçe kapısını açıp peşinde Gölge’yle eve doğru ilerledi. Patikada yürüdükçe iki taraftaki bodur çalıların dalları Gölge’ye sürtünüyordu. Ha-

vaya tatlı bir leylak kokusu hâkimdi. Kulübenin ışıkları yanmıyordu.

“Kimin evi burası?” diye sordu Gölge. “Boş görünüyor.”

“Endişelenme,” dedi Jennie. “Ev sahibesi birazdan burada olur.”

Kilitli olmayan kapıyı ittirdi, birlikte içeri girdiler. Kapının yanındaki düğmeye basıp ışığı açtı. Kulübenin büyük bölümü mutfak ile yanı başındaki oturma odasından oluşuyordu. Gölge’nin çatı katındaki yatak odasına çıktığını tahmin ettiği ufak bir merdiven ve çam ağacından tezgâha yerleştirilmiş bir müzik seti vardı.

“Burası senin evin,” dedi Gölge.

“Evim evim güzel evim!” diye hak verdi kız. “Kahve ister misin veya başka bir içki?”

“Kalsın,” dedi Gölge. Jennie’nin ne istediğini merak etti. Genç kız ona doğru dürüst bakmamış, hatta gülümsemişti bile.

“Doğru mu duydum? Doktor Gaskell, hafta sonu yapılacak parti için yardımını mı istedi?”

“Sanırım.”

“Söylesene. Yarın ve cuma ne yapacaksın?”

“Yürüyüş yapacağım,” dedi Gölge. “Bir kitabım var; harika yürüyüş rotaları tarif edilmiş.”

“Bazıları güzeldir bazıları tehlikeli,” dedi kız. “Bu bölgelerde yazın bile gölgelik alanlarda kara rastlanır. Gölge-lerde her şey daha uzun dayanır.”

“Merak etme, dikkatli olurum,” dedi kıza.

“Vikingler de öyle demişti,” dedi kız ve o zaman gülmüseddi. Mantosunu çıkarıp parlak, mor kanepeye bıraktı. “Belki tekrar karşılaşırız. Ben de yürüyüşe çıkmayı severim.” Topuzunu çözdüğünde açık sarı saçları omuzlarına döküldü; Gölge’nin tahmin ettiğinden çok daha uzundu.

“Yalnız mı yaşıyorsun?”

Raftaki sigara paketinden bir sigara alan kız kibritle yaktı. “Sana ne?” dedi. “Gece kalmayı mı düşünüyordun?”

Gölge, başını iki yana salladı.

“Otel yokuşun dibinde, kaybolman imkânsız. Beni eve kadar geçirdiğin için teşekkürler,” dedi kız.

Gölge, iyi geceler dileyip geldiği yoldan geri döndü, lavanta kokuları arasından dar sokağa çıktı. Orada bir süre öylece kalakaldı, ayın denize düşen yansımasına baktı hafif bir şaşkınlıkla. Otele varana dek yokuş aşağı yürüdü. Kız haklıydı: Kaybolmak imkânsızdı. Basamakları çıktı, kısa bir tahtanın ucuna iliştirilmiş anahtarla odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Oda koridordan soğuktu.

Ayakkabılarını çıkarıp karanlıkta kendini yatağa attı.

3

Ölülerin tırnaklarından yapılma gemi, sisin içinde dalgalı denizde sağa sola yatarak hızla ilerliyordu.

Güvertede dağlar kadar, evler kadar büyük it kopuk tiplerin silüetleri görölüyordu ve Gölge, daha da yakınlarına gittiğinde yüzlerini de seçmeye başladı: Her biri bir öncekinden dik duran, büyük, gururlu erkeklerdi. Geminin sallanışından etkilenmiyor gibiydiler, her biri zamanın içinde donup kalmış gibi güvertede öylece bekliyordu.

Aralarından biri öne çıkıp kocaman eliyle Gölge'yi kolundan yakaladı. Gölge, gri güverteye çıktı.

"Bu lanetli yere hoşgeldin!" dedi, Gölge'nin elini tutan adam derinden gelen hırıltılı bir sesle.

"Selam sana!" diye bağırdı güvertedeki diğer adamlar. "Selam sana güneşin habercisi! Selam Baldur!"

Gölge'nin doğum belgesinde yazan isim Balder Moon'du ama başını iki yana sallayarak karşılık verdi adamlara. "Ben değilim, beklediğiniz kişi değilim ben," dedi.

"Burada ölüyoruz..." dedi hırıltılı sesle adam, Gölge'nin elini bırakmaksızın.

Yaşayanların ve ölülerin dünyası arasındaki sisli geçit buz gibiydi. Gri geminin direklerindeki çatlaklara tuz taneleri sıkışmıştı ve Gölge sırlısıklam olmuştu.

"Bizi geri götür, bize dönüş yolunu göster!" dedi elini tutan adam. "Bizi geri götür veya bırak gidelim..."

"Nasil yapacağımı bilmiyorum," dedi Gölge.

Bu sözler üzerine güverteadaki adamlar inleyip ulumaya başladı. Bazıları mızraklarının ucunu güvertenin tahtalarına vururken, diğerleri kısa kılıçlarıyla deri kalkanlarının ortasındaki pirinç amblemlere vurup acı dolu çığlıklara eşlik eden bir tempo tutturdular...

Martıların çığlıkları güneşin doğduğunu haber verdi. Geceleyin yatak odasının camı sonuna kadar açılmıştı ve panjurlar şiddetli rüzgâr yüzünden duvarlara çarpıyordu. Daracık otel odasındaki Gölge, yataktaki bütün örtüleri üstünden atmıştı. Teni sırlısıklamdı, belki gece terlemişti.

Yaz sonuna özgü, yeni ve serin bir gün onları bekliyordu.

Otelden ona tavuklu sandviç, haşlanmış yumurta, peynir ile soğan aromalı cips ve bir de elmayı koydukları Tupperware kaplardan verdiler. Resepsiyon görevlisi Gordon, kutuyu verdikten sonra ne zaman dönmeyi planladığını sordu ve tahmini dönüş saatini geçirirse arama kurtarma servisini arayacaklarını açıkladı. Gölge'den cep telefonu numarasını vermesini rica etti.

Gölge'nin cep telefonu yoktu.

Yürüyüşüne kıyıdan başladı. İçindeki boşluklarda yansımaları bulan ıssız bir güzellikle karşılaştı orada. Funda-

lıklarla kaplı tepeleriyle İskoçya'nın rahat bir rota olacağını hayal etmişti ama şimdi bulunduğu kuzey kıyısı, sivri ve keskin bir güzelliğe sahipti, mavi gökyüzünü kaplayan gri bulutlar bile istisna değildi. Sanki dünyanın kemikleri açığa çıkmıştı. Kitabında tavsiye edilen rotayı izledi, çalılıkların arasından geçti, kayalık tepeleri tırmandı ve yamaçlardan aşağı indi.

Bazen kıpırdamadan durduğunu ve dünyanın ayaklarının altında hareket ettiğini hayal ederdi. Kendisinin tek yaptığı bacaklarıyla onu hafifçe itirmek olamaz mıydı?

Tuttuğu rota beklediğinden daha yorucu çıktı. Saat birde mola vermeyi planlamıştı ama gün ortasına bacaklarında derman kalmadı ve yorgun düştü, böylece soluklanmaya karar verdi. Tepenin diğer tarafına, kayaların rüzgârı kesdiği bir açıklığa kadar yürüdü ve öğle yemeğini yemek için yere çömeldi. Uzakta, tam karşısında Atlas Okyanusu'nu görebiliyordu.

Tek başına olduğunu sanıyordu.

"Bana elmanı verecek misin?" dedi kız.

Jennie'ydi, otelin barmaid'i Beyaza kaçan saçları rüzgârda uçuşuyordu.

"Merhaba Jennie!" dedi Gölge. Elmasını kıza uzattı.

Kahverengi mantosunun cebinden bir çakı çıkaran kız Gölge'nin yanına oturdu. "Teşekkürler!" dedi.

"Aksanına bakılırsa Norveç'ten çocukken gelmişsin," dedi Gölge. "Buralıymış gibi konuşuyorsun."

"Norveç'ten geldiğimi mi söyledim?"

"Söylemedin mi?"

Elmadan bir dilim kesip bıçağın ucuna taktı ve sadece dişleriyle dokunarak onu yedi. Göz ucuyla adamı süzdü.

"Uzun zaman önceydi."

"Ailen?"

Cevap vermeye tenezzül etmeyeceğini göstermek istencesine omuz silkti.

“Peki, buraları seviyor musun?”

Kız, adama bakıp başını iki yana salladı. “Kendimi *Hulder* gibi hissediyorum.”

Gölge, bu kelimeyi Norveç'teyken duymuştu. “Bir dev türünün adı mıydı?”

“Hayır, devler gibi dağ yaratıklarıdır ama ormanlarda yaşarlar. Çok güzeldirler. Tıpkı benim gibi.” Bunu söylerken güzel olamayacak kadar zayıf, beyaz ve somurtkan olduğunu biliyormuşçasına gülümsemişti. “Çiftçilere âşık olurlar.”

“Niye?”

“Biliyorsam ne olayım!” dedi kız. “Ama öyledir. Bazen çiftçi bir *Hulder* kadınıyla konuştuğunu fark eder; çünkü kadının inekler gibi kuyruğu vardır veya bazen arkasında hiçbir şey yoktur, bir kabuk gibi içi boştur. O zaman çiftçi ya dua eder ya da kaçar, annesinin kucağına veya çiftliğine döner.

“Ama bazı çiftçiler kaçmaz. Bazıları kadının omzuna bir bıçak saplar veya gülümser ve *Hulder* kadınıyla evlenir. O zaman kadının kuyruğu düşer ama normal kadınlardan çok daha güçlüdür. Her zaman dağlardaki, ormanlardaki evinin özlemini çeker. Hiçbir zaman gerçek mutluluğu bulamaz. Asla tamamen insan olamaz.”

“Sonrasında ona ne olur?” diye sordu Gölge. “Yaşlanıp çiftçisiyle birlikte ölür mü?”

Elmayı çekirdeklerine kadar kesen kadın, bir bilek hareketiyle çekirdeklerin olduğu bölümü yontup tepeden aşağı yolladı.

“Erkeği öldüğünde... Herhalde tepelere ve ormanlara döner.” Yamaca bakıyordu. “Kendisine düzgün davranma-

yan bir çiftçiyle evlenen kadının hikâyesi anlatılır. Adam ona bağırır, çiftlik işlerinde ona yardım etmezmiş, köyden her zaman sarhoş ve öfkeli dönermiş. Bazen kadını dövmüş. Bir gün kadın çiftlik evinde sabah ateşini hazırlarken adam içeri dalıp yemeği hâlâ hazır olmadığı için ona bağırmaya başlamış. Öfkeden kuduruyormuş, kadının hiçbir yaptığını beğenmiyor, onunla evlendiği güne lanetler yağdırıyormuş. Kadın bir süre daha adamın bağırışlarını dinlemiş ve sonra hiçbir şey söylemeden şömineye uzanmış. Ateşi karıştırmakta kullandıkları demiri eline almış. Kararmış, ağır bir demirmiş. Onu almış ve büyük bir güç harcamadan büküp alyansı andıran, mükemmel bir çember yapmış. Homurdanmamış veya ter dökmemiş, sazı bükerek gibi demiri büküvermiş. Bunu gören çiftçinin beti benzi atmış ve kahvaltısı hakkında bir daha yakınmamış. Kadının demire ne yaptığını görünce son beş yıl içinde kendisine de rahatlıkla aynısını yapabileceğini kavramış. Ölene kadar bir daha asla el kaldırmamış kadına, tek bir kötü söz söylememiş. Şimdi söyle bana Bay ‘Herkes bana Gölge der’, bunu yapabilen bir kadın niçin yıllarca erkeğin kendisini dövmesine izin verir? Neden öyle biriyle olmak ister? Söylesene.”

“Belki yalnızlık çekiyordu,” dedi Gölge.

Kız bıçağın iki tarafını kotuna sildi.

“Doktor Gaskell, senin canavar olduğunu söyleyip durdu,” dedi. “Doğru mu?”

“Yo, sanmıyorum,” dedi Gölge.

“Yazık,” dedi kız. “Canavarların sana ne gözle baktığını biliyorsun değil mi?”

“Sen biliyor musun?”

“Tabii. Günün sonunda sen akşam yemeğisin. Yeri gelmişken, sana bir şey göstereceğim.” Ayağa kalktı, birlikte

zirveyi tırmandılar. “Bak, şurayı görüyor musun? Tepenin diğer tarafını, yamacın dereyle birleştiği yeri? Bu hafta sonu çalışacağım ev orada. Görebildin mi?”

“Hayır.”

“Dikkatli bak. İşaret edeceğim. Parmağımın ucunu takip et.” Yakınında durmuş, elini öne uzatmış, uzaklardaki bir noktayı işaret ediyordu. Gölge, güneşin altındaki parıltısından oralarda bir tür göl –ya da İskoçya’da dendiği gibi *loch*– olduğunu tahmin etti ve ışıltının üst tarafında, tepenin yamacında gri bir bölüm vardı. İlk önce kayalık bir alan olduğunu sanınıştı ama ev dışında bir şey olamayacak kadar düzgündü.

“Kale orası mı?”

“Ben olsam kale demezdim. Vadideki büyük bir ev.”

“Partilerden birine gittiğin oldu mu?”

“Buralıları davet etmezler,” dedi. “Zaten bana sormazlardı. Sen de yapmamalısın. Hayır demelisin.”

“İyi para ödüyorlar,” dedi kıza.

O zaman kız ilk defa ona dokundu, solgun parmaklarını adamın karanlık teninin üstüne kondurdu. “Para dediğin bir canavar için nedir ki?” diye sordu gülümseyerek ve Gölge, o an kızın ne kadar güzel olduğunu düşünmediğini iddia etse yalan söylemiş olurdu.

Derken kız önce elini geri çekti, sonra kendi geri çekildi. “Eee?” dedi. “Yola koyulman gerekmiyor mu? Dönüş yolculuğuna başlamalısın. Yılın bu zamanı hava erken kararır.”

Ayağa kalkıp adamın çantasını yüklenişini ve yokuş aşağı yürümeye başlayışını izledi. Gölge, yokuşun dibine varıp yukarı baktığında kız hâlâ onu izliyordu. El salladı Gölge’ye.

İkinci bakışında kızın yerinde yerler esiyordu.

Gölge, küçük bir tekneyle Korku Burnu'na ulaştı ve deniz fenerine tırmandı. Deniz fenerinden tekneye dönen bir minibüs vardı, dönüşü onunla yaptı.

O gece otele vardığında saat sekizdi, yorgunluktan ölüyordu ama keyfi yerindeydi. Tek bir kez yağmur yağmıştı, o da akşama doğru. Ancak ahşap bir barakaya sığınan Gölge, damlalar çatıya düşerken beş yıllık bir gazeteyi okumuştur. Yağmur yarım saat sürmüştü sürmesine ama iyi ki Gölge'nin botları sağlamdı; çünkü her yer çamur içindeydi.

Açıktan ölüyordu. Otelin restoranına indi. Bomboştur. "Kimse var mı?" diye seslendi Gölge.

Restoran ile mutfakı ayıran kapıda yaşlı bir kadın belirdi.

"Buyurun?"

"Akşam yemeği servisiniz devam ediyor mu?"

"Evet." Adamın çamurlu botlarına ve karmakarışık saçlarına tuhaf tuhaf baktı. "Otelde mi kalıyorsunuz?"

"Evet. On bir numaralı odadayım."

"Öyleyse... Belki akşam yemeğinden önce üstünüzü değiştirmek istersiniz," dedi kadın. "Yemeğe inen diğer misafirlere kibarlık göstermiş olursunuz."

"Yani yemek servisiniz devam ediyor."

"Evet."

Gölge; odasına çıktı, çantasını yatağa fırlattı, botlarını çıkardı, spor ayakkabılarını giydi, saçlarını şöyle bir tarayıp alt kata döndü.

Yemek salonu artık boş değildi. Köşedeki masada iki kişi oturuyordu. Farklı dünyalardan çıkıp gelmiş gibiydiler: altmışına merdiven dayamış, ufak tefek kambur bir kadın ve iri yarı, biraz sakar, dazlak bir delikanlı. Gölge, anne ile oğul oldukları sonucuna vardı.

Salonun ortasındaki masaya oturmayı seçti. Yaşlı garson

elinde tepsiyle içeri girdi. Diğer ikisine birer kâse çorba getirmişti. Delikanlı, soğuması için çorbasına üfleyince annesi kaşığıyla azarlarcasına delikanlının eline vurdu. “Kes şunu!” dedikten sonra kaşığını çorbayla doldurup höpürdeterek içti.

Dazlak delikanlı hüzünlü gözlerini salonda dolaştırdı. Gölge ile göz göze geldiler. Gölge, başını eğerek onu selamladı. Adam iç çekip dumanları tüten çorbasına döndü.

Gölge, boş bakışlarla menüyü gözden geçirdi. Sipariş vermeye hazırdı ama garson ortadan kaybolmuştu.

Derken içeri süzülen bir grilik... Doktor Gaskell, restoranın kapısından içeri baktı. Gölge’yi görünce içeri girip masasına doğru yürüdü.

“Katılmamın bir sakıncası var mı?”

“Kesinlikle hayır. Lütfen oturun.”

Gölge’nin karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Güzel bir gün müydü?”

“Çok güzeldi. Yürüyüşe çıktım.”

“İnsanın iştahını açmak için birebirdir. Konuya gelirsek... Yarın ilk iş sizi alması için bir araç yollayacaklar. Eşyalarınızı alın. Sizi eve alacaklar. Neyin ne olduğunu gösterecekler.”

“Ya para?” diye sordu Gölge.

“Halledilir. Yarısı başlarken, yarısı da iş bitince. Bilmek istediğiniz başka bir şey var mıydı?”

Garson salonun diğer ucunda durmuş onları izliyor, yaklaşmak için herhangi bir hamlede bulunmuyordu. “Aslında var. Buralarda yemek ısmarlamak için ne yapmak gerek?”

“Ne istersiniz? Kuzu pirzola tavsiye ederim. Kuzular burada yetiştirilir.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Özür dilerim Maura, seni rahatsız etmek istemem ama iki kuzu pirzola alabilir miyiz?” dedi Gaskell, neredeyse bağırırçasına.

Dudaklarını büzen kadın mutfağa döndü.

“Teşekkürler,” dedi Gölge.

“Ne demek, lafı bile olmaz. Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mıydı?”

“Aslında bir sorum olacak. Partiye gelen bu kişiler... Niye kendi güvenlik görevlilerini getirmiyorlar? Niye beni tutuyorlar?”

“Hiç şüphesiz kendi güvenlik görevlilerini getireceklerdir,” dedi Gaskell. “Ama yöresel yeteneklere başvurmak her zaman iyidir.”

“Yöresel yetenek yabancı bir turist olsa bile mi?”

“Hem de nasıl!”

Maura, iki kâse çorba getirip Gölge’nin ve doktorun önüne koydu. “Yemeğe dahiller,” dedi. Çorba çok sıcaktı. Hafif bir domates ve sirke tadı vardı ama Gölge, öylesine açtı ki ne kadar lezzetsiz olduğunun farkına vardığında kâsenin yarısını silip süpürmüştü.

“Canavar olduğumu söyledin,” dedi Gölge.

“Öyle mi dedim?”

“Evet.”

“Dünyanın bu bölümünde canavardan geçilmez.”

Başıyla köşedeki çifti işaret etti. Ufak tefek kadın peçetesini alıp kenarını bardaktaki suya batırmış ve oğlunun ağzındaki, çenesindeki çorba lekelerini silmeye koyulmuştu. Delikanlı utançtan yerin dibine girecekti.

“İssız bir yerdeyiz. Dağcılardan biri kaybolmaz veya açlıktan ölmezse gazetelerde adımız bile geçmez. Çoğunluk burada olduğumuzu unutmuştur.”

Kuzu pirzolalar, fazlasıyla haşlanmış patatesler ve yete-

rince haşlanmamış havuç parçalarıyla birlikte geldi, tabakta bir de Gölge'nin bir zamanlar ıspanak olduğunu tahmin ettiği kahverengi ve yapış yapış bir lapa vardı. Pırzolasını bıçağıyla kesmeye hazırlandı ama doktor eliyle tuttuğu eti ağzına atıp çiğnemeye başlamıştı.

"İçeri düşmüşsün..." dedi doktor.

"İçeri mi?"

"Hapse. Hapis yatmışsın." Bu bir soru değildi.

"Evet."

"Yani dövüşmesini biliyorsun. Gerekirse birinin canını yakabilirsin..."

"Birilerinin canını yakacak birini arıyorsanız muhtemelen aradığınız o kişi ben değilim," dedi Gölge.

Cüce sırtıttı. Yağlı, gri dudakları gerilmişti. "Doğru kişiyi bulduğuma eminim. Öylesine soruyordum. Soru sorduğu için birine kızamazsın. Neyse O bir canavar," dedi, yarısı çiğnenmiş pırzolaıyla salonun diğer ucunu işaret ederek. Dazlak delikanlı kaşığıyla bir tür beyaz puding yiyordu. "Annesi de öyledir."

"Bana canavar gibi görünmediler ama..." dedi Gölge.

"Seninle dalga geçiyorum. Buraların espri anlayışı böyledir. Kasabaya girenleri benim espri anlayışım konusunda uyarmalılar. Dikkat! Dikkat! Deli doktor iş başında! Canavarlardan bahsedip duruyor. Bu ihtiyarı affet lütfen. Söylediklerimin tek kelimesine bile kulak asmamalısn." Tütün lekesi içindeki dişler yine ortaya çıktı. Cüce, ellerini ve ağzını peçetesiyle sildi. "Maura, hesap lütfen. Bu genç adamın yemeği benden!"

"Nasıl isterseniz, Doktor Gaskell."

"Unutma," dedi doktor, Gölge'ye. "Yarın sabah sekizi çeyrek geçe lobide ol, geç kalma tamam mı? Bunlar meşgul insanlar. Olman gereken yerde olmazsan yollarına devam

ederler ve iki günlük iş için 1.500 sterlin kazanma firsatını ka ırırısın. Memnun kalırlarsa prim bile verirler.”

Gölge, akşam yemeğinden sonra kahvesini barda içmeye karar verdi. Ne de olsa orada ateşi yanan bir şömine vardı. İliklerine kadar donmuştu. Belki orada biraz ısınabilirdi.

Gündüz resepsiyona bakan Gordon, bu gece barmenlik yapıyordu. “Jennie izinli mi?” diye sordu Gölge.

“Ne? Hayır. Ötekilere yardım ediyor. Yoğun bir gün ge irdiğimize böyle yapar.”

“Ateşe bir kütük daha atmamın sakıncası var mı?”

“Nasıl isterseniz.”

İskoçlar yazlarına böyle davranıyorlarsa yaza sahip olmayı kesinlikle hak etmiyorlar, diye düşündü Oscar Wilde’ın bir sözünü hatırlayan Gölge.

Dazlak delikanlı içeri girdi. Gergin tavırlarla Gölge’yi selamladı. Gölge, başını sallayarak karşılık verdi. G rebildiğ  kadarıyla delikanlının yüzünde en ufak bir tüy; kaş ya da kirpik yoktu. Bu, bebekleri andıran, gelişmemiş görünmesine yol açan bir hava veriyordu ona. Gölge, bunun bir hastalık olup olmadığını merak etti. Yoksa kemoterapinin yan etkisi olabilir miydi? Delikanlı düpedüz rutubet kokuyordu.

“Doktorun ne dediğini duydum,” diye kekeledi dazlak delikanlı. “Canavar olduğumu söyledi. Anarının da canavar olduğunu söyledi. Kulaklarım çok iyi duyar. Hiçbir şeyi kaçırmam.”

Gerçekten dikkat çekici, kep eyi andıran kulakları vardı. şeffafa kaçan pembe renkteydiler ve kafasının iki tarafından çıkmış balıkların y zge lerine benziyordu.

“Harika kulaklarınız var,” dedi Gölge.

“Sen uçuyor musun ahbap?”

Dazlak adamın ses tonu öfkeliydi. Kavga etmeye hazır

gibiydi. Gölge'den biraz daha kısaydı, Gölge ise oldukça iri bir adamdı.

“Zannettiğim şeyi kastediyorsanız kesinlikle hayır.”

Dazlak adam başını salladı. “Güzel!” dedi. Yutkundu ve tereddüt etti. Gölge, bir an özür dileyeceğini sandıysa da dazlak aynı tonda konuşmayı sürdürdü. “Benim suçum değil. Onca gürültü. İnsanlar buraya gürültüden kaçmak için gelir. Bir de insanlardan kaçmak için. Ne kadar lanetlenmiş ruh varsa hepsi burada. Niçin geldiğiniz yere gidip kahrolası gürültünüzü de beraberinizde götürmüyorsunuz?”

Delikanlının annesi kapının eşiğinde belirdi. Gölge'ye tedirgin bir gülümsemeyle baktıktan sonra hızlı adımlarla oğlunun yanına gitti. Gömleğinin kolundan tutup çekti onu. “Boşu boşuna öfkelenme,” dedi annesi. “Her şey yolunda.” Güvercin gözünü andıran boncuk gözlerini Gölge'ye dikti. “Özür dilerim, eminim kabalık etmek istememiştir.” Kadının ayakkabısının altına uzunca bir tuvalet kâğıdı yapışmıştı ve kadın bunun farkında değildi.

“Her şey yolunda, yeni insanlarla tanışmak iyidir,” dedi Gölge.

Kadın başını salladı. “Tamam o zaman,” dedi. Oğlu rahatlamış görünüyordu. *Annesinden korkuyor,* diye düşündü Gölge.

“Buraya gel hayatım,” dedi kadın, oğluna. Kolundan çektiirerek onu kapıya doğru sürükledi.

Eşiğe geldiklerinde oğlan aniden durup Gölge'ye döndü. “Onlara bu kadar gürültü yapmamalarını söyle.”

“Söylerim,” dedi Gölge.

“Ben her şeyi duyuyorum... her şeyi.”

“Kafana takma,” dedi Gölge.

“Oğlum iyi biridir,” dedi, dazlak delikanlının annesi ve

çekiştire çekiştire, arkasında tuvalet kâğıdından bir iz bırakarak onu dışarı çıkardı.

Gölge peşlerinden gidip “Özür dilerim!” diye seslendi. Başlarını çevirip baktılar, oğul ve anne.

“Ayakkabınızın altına bir şey yapışmış,” dedi Gölge.

Kadın yere baktı. Ardından diğer ayağıyla tuvalet kâğıdına basıp kâğıdın yapıştığı ayağı çekerek kâğıttan kurtuldu. Teşekkür edercesine Gölge’ye başını salladıktan sonra yoluna devam etti.

Resepsiyona doğru yürüdü, Gölge. “Gordon, sizde buların iyi bir haritası bulunur mu?”

“Ordnance Survey* gibi mi? Kesinlikle. Sizin için bara getiririm.”

Gölge, bara dönüp kahvesini bitirdi. Gordon haritayı getirdi. Haritadaki detaylı çalışma Gölge’yi etkilemişti: Patikalar bile işaretliydi. Dikkatlice inceleyip yaptığı yürüyüşün rotasını buldu. Mola verip öğle yemeğini yediği tepeyi tespit etmekte güçlük çekmedi. Parmağını güneybatıya kaydırdı.

“Buralarda bir kale yok mu?”

“Hayır. Doğuda birkaç tane vardır. Dilerseniz elimizde Iskoçya’nın kaleleriyle ilgili kitapçıklar...”

“Hayır, gerek yok. Bu bölgede malikâne türü bir ev var mı? İnsanların kale diyeceği türden bir yer?”

“Şey, şurada Korku Burnu Otelı var.” Haritada otelin yerini işaret etti. “Ama تنها bir bölgedir. Teknik olarak insan yerleşimi açısından –nüfus yoğunluğu– çöl sayılır. İlgi çekici tarihsel kalıntılar bile yoktur, zaten oraya kadar yürüyemezsiniz.”

Gölge, adama teşekkür ettikten sonra sabahın erken saatleri için uyandırma servisi talep etti. Tepeden gördüğü ya-

* Büyük Britanya’nın ulusal haritacılık kuruluşu. –yhn

pıy haritada bulabilmeyi istemişti ama belki de tamamen yanlış yere bakıyordu. İlk defa yönünü şaşırışı olmazdı.

Yan odada kalan çift ya kavga ediyordu ya da sevişiyordu. Gölge, hangisi olduğuna karar veremedi ama ne zaman uykuya dalacak gibi olsa gürültüleri yüzünden uyanıyordu.

İlerleyen saatlerde gerçek olup olmadığına, kadının gerçekten ona gelip gelmediğine emin olamadığı bir olay yaşandı; belki de bir rüyaydı: Ama ister gerçek olsun ister rüya, gece yarısından kısa süre sonra odasının kapısı çalındı. Gölge, yataktan kalktı. “Kim o?” diye seslendi.

“Jennie.”

Kapıyı açtığı anda koridorun ışığı yüzünden gözlerini kırptırdı.

Kız, kahverengi mantosunu giymişti ve tereddüt içinde adama bakıyordu.

“Evet?” dedi Gölge.

“Yarın malikâneye gidecekmişsin,” dedi kız.

“Evet.”

“Sana veda etmem gerektiğini düşündüm,” dedi kız. “Seni bir daha görememem ihtimaline karşı veya otele dönmez ve başka bir yerlere gidersen... Bir daha hiç karşılaşmazsak...”

“Eh, hoşçakal o zaman!” dedi Gölge.

Kız adamı baştan aşağı süzdü, uyurken giydiği tişörtü ve iç çamaşırını, çıplak ayaklarını, suratını inceledi. Endişeli gibiydi. “Nerede oturduğumu biliyorsun,” dedi sonunda. “İhtiyacın olursa beni çağır.”

İşaret parmağını uzatıp kibarca adamın dudaklarına dokundu. Parmağı buz gibiydi. Sonra koridora doğru bir adım geriledi ve öylece durup hiç kıpırdamadan adama baktı.

Gölge, odanın kapısını kapadığında kadının koridorda uzaklaşan ayak seslerini duydu. Yatağa geri döndü.

Bir sonraki rüyanın rüya olduğuna emindi. Kendi hayatını görüyordu ama parçalar birbirine karışmıştı: Bir an hapishaneydi, bozuk parayla yapılan numaraları öğreniyor ve kendine, karısına olan aşkına bunu atlatmasını sağlayacağını söylüyordu. Sonra Laura ölmüştü ve Gölge artık hapishanede değildi; Çarşamba adındaki ihtiyar bir dolandırıcının fedailiğini yapıyordu. Sonra rüyaları tanrılarla doldu. Yaşlı, unutulmuş, sevilmeyen ve terk edilmiş tanrılar... Derken ürkütücü, uyuşuk ve kafası karışık yeni tanrılar... Tam bir imkânsızlıklar ağıydı, ipler birbirine dolanıp bütün dünyayı kaplayan bir örümcek ağına dönüşmüştü...

Rüyasında bir ağaçta öldü.

Rüyasında ölümden döndü.

Ve sonrası zifiri karanlıktı.

4

Yatağın yanındaki telefon saat yedide çaldı. Gölge duş aldı, tıraş oldu, giyindi, nesi var nesi yoksa sırt çantasına tıktı. Ardından kahvaltı etmek için restorana indi: tuzlu yulaf lapası, yağlı domuz jambonu ve jambondan da yağlı kızarmış yumurta. Ama kahve şaşırtıcı derecede lezzetliydi.

Sekizi on geçe lobiye geçmiş, bekliyordu.

Sekizi on dört geçe koyun derisi paltolu bir adam içeri girdi. Elde sarılmış sigarasını tütürüyordu. Gölge'yi görünce keyifli bir tavırla elini uzattı. "Siz Bay Moon olmalısınız," dedi. "Benim adım Smith. Sizi malikâneye götürmeye geldim." Adamın el sıkışı sağladı. "Gerçekten iriymişsiniz..."

Cümlesini "Ama sizi alt edebilirim," diye tamamlamamış olsa da Gölge, imayı sezmişti.

"İri olduğumu söylerler," diye karşılık verdi. "İskoç musunuz?"

“Ben mi, hayır ahbab! Her şeyin yolunda gittiğine emin olmak için bir haftalığına buradayım. Kendimi bildim bileli Londra’da yaşıyorum.” Gülümser gibi oldu. Gölge, adamın kırklı yaşlarda olduğunu tahmin etti. “Hadi, arabaya atla. Yolda sana detayları anlatırım. Eşyan bu kadar mı?”

Gölge, sırt çantasını yüklenip motoru hâlâ çalışan çamurlu Land Rover’ın yolunu tuttu. Çantayı arkaya atıp kendisi ön taraftaki yolcu koltuğuna geçti. Smith, sigarasından son bir nefes alıp izmariti camdan dışarı fırlattı.

Kasabadan ayrıldılar.

“Söylesene, adın nasıl telaffuz ediliyor?” diye sordu Smith. “Bal-dır mı, yoksu bol-der mi veya bambaşka bir telaffuzu mu var?”

“Gölge,” dedi Gölge. “Herkes bana Gölge der.”

“Tamam.”

Sessizlik.

“Söylesene Gölge,” dedi Smith. “İhtiyar Gaskell, sana hafta sonu yapılacak partiyle ilgili neler anlattı?”

“Fazla bir şey değil.”

“Peki, bilmen gereken en önemli şey şu: Ne olursa olsun çeneni kapalı tutacaksın. Anlaşıldı mı? Ne görürsen gör kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin, insanlar eğlenmeye geliyorlar, onları tanısan bile çeneni kapalı tutacaksın. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Ben kimseyi tanımam,” dedi Gölge.

“İşte böyle. Amacımız herkesin rahatsız edilmeden iyi vakit geçirmesini sağlamak. Hoş bir hafta sonu için uzun bir yoldan geliyorlar.”

“Anlaşıldı,” dedi Gölge.

Burna giden vapura ulaştılar. Smith, Land Rover’ı yolun kenarına park edip çantaları indirdi ve arabanın kapılarını kilitledi.

Vapurla karşıya geçtiklerinde öncekinin aynısı bir Land Rover onları bekliyordu. Smith kilitleri açtı, çantaları arkaya fırlattı ve gaza basıp arabayı toprak yola soktu.

Deniz fenerine gelmeden yön değiştirdiler, uzunca bir süre hiç konuşmadan ileride bozuk bir patıkaya dönüşen toprak yolda ilerlemeyi sürdürdüler. Pek çok kere Gölge'nin arabadan inip yolu kesen kapıları açması, araba geçene kadar beklemesi ve kapıları arkalarından kapaması gerekti. Tarlalar ve alçak taş duvarlar kuzgunlarla doluydu, dev gibi karakuşlar gözlerini dikmiş Gölge'yi izliyorlardı.

"Demek mahpustaydın?" dedi Smith aniden.

"Efendim?"

"Hapis. Kodes. Delik. Kötü yemek, kötü uyku, kötü tuvalet, kısıtlı hareket alanı."

"Evet."

"Pek geveze değilsin bakıyorum da..."

"Böylesi daha iyi değil mi?"

"Doğruya doğru. Yine de biraz sohbetin sakıncası yok. Sessizlik sinirime dokunuyor. Buraları sevdin mi?"

"Fena sayılmaz. Geleli birkaç gün oldu."

"Benimse tüylerimi ürpertiyor. Fazla ıssız. Sibirya'da bile buradakinden daha hoş karşılandığım olmuştur. Londra'yı bilir misin? Hiç görmedin mi? Güneye gelersen sana etrafı gezdiririm. Barlar harikadır. Yemekler de lezzetli. Siz Amerikalı'ların bayıldığı bir sürü turistlik şey var. Ama trafik tam bir cehennem azabıdır. Buralarda en azından adam gibi araba kullanabiliyorum. Kahrolası trafik lambaları yok. Regent Sokağı'nın bitiminde bir trafik lambası var ki yemin ederim, kırmızıya yakalandın mı beş dakika bekliyorsun, sonra on saniye yeşil yanıyor, en fazla iki araba karşıya geçiyor. Ne saçmalık! İlerleme adına ödenen ufak bir bedelmiş."

“Evet, tabii,” dedi Gölge.

Artık yol falan kalmamıştı, iki tepenin arasındaki vadede bata çıka ilerliyorlardı. “Sizin partinin davetlileri de Land Rover’la mı gelecek?” diye sordu Gölge.

“Hayır, helikopterlerimiz var. Akşam yemeğine herkes gelmiş olur. Helikopterlerle gelecek ve pazartesi sabahı helikopterlerle gidecekler.”

“Adada yaşamak gibi.”

“Keşke adada olsaydık. Serseri kasabalıların çıkardığı sorunlara katlanmamız gerekmezdi. Konu komşu adadan gürültü geliyor diye şikâyetçi olamaz ya!”

“Partin çok mu gürültülü geçiyor?”

“Benim partim değil ahabap! Düzenlenmesine yardım ediyorum, hepsi bu. Her şeyin yolunda gitmesini sağlıyorum. Ama evet, akıllarına eserlerse kulakları sağır edecek kadar gürültü yapabilirler.”

Vadi hayvanlarının gide gele oluşturduğu bir patikaya saptılar, patika ise dümdüz tepenin zirvesine giden bir yola dönüştü. Keskin bir virajın ardından Gölge’nin hemen tanıdığı malikâne karşılarında belirdi. Jennie’nin önceki gün, öğle yemeğinde işaret ettiği yeri.

Eski bir yapıydı. Bir bakışta bu kadarı anlaşılıyordu. Bazı bölümleri diğer bölümlerinden daha eskiydi: Kanatlardan birinin duvarları gri kayalardan ve taşlardan yapılmıştı, dayanıklıydı. O duvar kahverengi tuğladan başka bir duvarla birleşiyordu. İki kanadı örten çatı koyu griydi. Evin önüne uzanan yola çakıl taşları döşenmişti ve tepeden bakıldığında göl manzarası nefes kesiciydi. Gölge, Land Rover’dan indi. Malikâneye baktığında kendini ufacık hissetti. Eve dönmüş gibi hissediyordu kendini ama bu histen hiç hoşlanmamıştı.

Çakıl taşlarıyla kaplı alana başka cipler de park edilmiş-

ti. “Arabalardan birini alman gerekirse hepsinin anahtarlarını girişte asılıdır. Geçerken gösteririm.”

Geniş ahşap kapılardan içeri girdiler, yer yer parke döşeli orta avluya çıkmışlardı. Avlunun merkezine ufak bir fiskiyeli havuz yerleştirilmiş, gri taşlarla havuzun arasınaysa yemyeşil çimenler ekilmişti.

“Cumartesi gecesi eğlencenin merkezi burası olacak,” dedi Smith. “Sana odanı göstereyim.”

Göz korkutucu olmaktan uzak daha küçük bir bölüme geçtiler, odalardan birinin duvarındaki kancalara uçlarına etiketler konulmuş anahtarlar asılmıştı. Bir diğer oda boş raflarla doluydu. Kasvetli bir koridoru geçip merdivenleri çıktılar. Basamaklara halı serilmemişti, duvarlarsa bembeyazdı. (“Burası hizmetkârlara ayrılan bölüm, haksız mıyım? Tek kuruş harcamaya gerek duymamışlar.”) Soğuktu ama Gölge soğuğun bu türüne alışmaya başlamıştı: Binaların içleri dışarıdan daha serindi. Bunu nasıl yaptıklarını, İngiliz mimarisinin sırlarından biri olup olmadığını merak etti.

Smith, Gölge’yi en üst kata çıkardı ve antika dolap, eski bir lavabo, demir aksamı tek kişilik yatağı olan kasvetli bir odaya aldı. Yatak, Gölge’nin rahat edemeyeceği kadar küçüktü. Ufak pencere ise avluya bakıyordu.

“Tuvalet koridorun sonunda,” dedi Smith. “Hizmetkârların banyosu alt katta. İki banyo var; biri erkekler, biri kadınlar için. Duş yok. Bu kanada verilen sıcak su miktarı maalesef sınırlı. Penguen takımın dolapta asılı, üstüne uyarsa sorun yok, akşam misafirler gelmeye başlayana kadar giymen gerekmiyor. Kuru temizleme imkânımız yok. Mars’ta olsak daha rahat ederdik. İhtiyacın olursa mutfak-tayım. Aga çalışıyorsa burası kadar soğuk değildir. Merdivenleri in, ilk sola, sonra ilk sağ. Kaybolursan seslenirsin.

Senden istenmedikçe malikânenin diğer bölümlerine geçme.”

Çıkıp Gölge’yi tek başına bıraktı.

Gölge siyah smokin ceketi, beyaz gömleği ve siyah kravatı denedi. Parlayacak kadar cilalanmış siyah ayakkabılar bile vardı. Hepsini onun için dikilmişçesine vücuduna oturdu. Şöyle bir kontrol ettikten sonra hepsini yeniden gardıroba astı.

Merdivenden indi, Smith’i girişte öfkeyle gümüş rengi cep telefonunun tuşuna basarken buldu. “Ne biçim yer, telefon bile çekmiyor. Telefon çaldı, arayan kişiye ulaşmaya çalışıyorum ama şebeke çekmiyor. Sanki taş devrindeyiz. Smokin nasıl oldu? Uydu mu?”

“Mükemmel.”

“İşte böyle! Tek kelimeyle idare edebileceksen asla beş kelime kullanma. Ha? Senden daha geveze ölümler biliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır. Lafın gelişi canım. Gel! Karnını doyurmak ister misin?”

“İstemez miyim hiç! Teşekkürler.”

“Tamam, beni takip et. Buralar labirente benzer ama yakında alışırısın.”

Bomboş, dev gibi mutfakta yemeklerini yediler. Gölge ile Smith, demli çay alıp parlatılmış teneke tabaklarda ktır ktır beyaz ekmeğin üzerine konulmuş, tütülenmiş somon ile ağızda keskin bir tat bırakan peynir dilimlerinden yediler. Gölge, Aga’nın kısmen fırın kısmen su ısıtıcı işlevi gören büyük metal bir kutu olduğunu keşfetti. Smith, tenekenin yan tarafındaki kapaklardan birini açıp içine kömür attı.

“Yemeğin kalanı nerede? Ya garsonlar ile aşçılar?” diye sordu Gölge. “Sadece biz olamayız ya!”

“İyi gözlem. Gereken ne varsa Edinburgh’dan gelecek. Her şey tıkır tıkır işliyor. Yemekler ve parti görevlileri saat üçte gelip her şeyi hazır edecek. Misafirler altıda getirilecek. Akşam yemeği de sekizde. Biraz sohbet, yemek, eğlence, yorucu şeyler değil. Yarın yediden on ikiye kahvaltı servisi var. Misafirler akşama kadar etrafı gezip manzaranın tadını çıkarabilir. Avluya şenlik ateşi yakmak için odunlar yerleştirilecek. Akşam şenlik ateşleri yakıldıktan sonra çılgın cumartesi gecesi eğlencesi başlayacak, komşuların bizi rahatsız etmeyeceğini umuyorum. Pazar sabahı herkesin akşamdan kalma olduğunu dikkate alarak gürültü yapmama özen göstereceğiz. Pazar akşamı helikopterler gelip herkesi götürecektir. Ödemeni alacaksın, seni otele bırakabilirim veya değişiklik istersen benimle güneye gelebilirsin. Kulağa hoş geliyor mu?”

“Kulağa züppece geliyor,” dedi Gölge. “Cumartesi gecesi partiyi basmasını beklediğiniz kişiler kim?”

“Tadımızı kaçırmak isteyen serseriler. Buralarda oturanlar insanların eğlenmesini istemez.”

“Buralarda oturan mı var? Kilometreler boyunca koyundan başka bir şey görmedik,” dedi Gölge.

“Yerliler her taraftadır,” dedi Smith. “Onları görmesen bile. Sawney Beane gibi gözlerden uzak dururlar.”

“Adını duymuştum. Nereden biliyorum bu ismi...” dedi Gölge.

“Adam tarihe geçmiş,” dedi Smith. Höpürdeterek çayını içip arkasına yaslandı. “Yaklaşık altı yüz yıl önceymiş, Vikingler ya İskandinavya’ya dönmüş ya yöre halkıyla evlenip kendileri de İskoç olmuştu. Kraliçe Elizabeth’in öldüğü ama James’in İskoçya’yı işgal etmediği yıllardı.” Çayından bir yudum daha aldı. “O dönemde İskoçya’ya gelen gezginler kaybolup dururmuş. Sıradışı bir durum değilmiş. Yani

o dönemde uzun bir seyahate çıkmışsan her zaman evine dönmen beklenmezdi. Bazen bir daha eve dönmeyeceğine karar verilmesi için aylar geçmesi gerekirdi. Kurtları veya kötü hava koşullarını suçlardı. Sonunda insanlar gruplar halinde veya sadece yaz aylarında seyahat etmeye karar verdiler.

“Bir gün bir gezgin yanında refakatçileriyle bir vadi boyunca ilerliyormuş, derken tepelerden, ağaçların arasından, toprağın altından fırlayan bir çocuk sürüsünün saldırısına uğramış; ellerinde hançerler, bıçaklar, kemik sopalar ve sağlam odunlar varmış bu çocukların. Gezgini atlarından düşürüp üzerlerine atmış, işlerini bitirmişler. Sadece bahsettiğim gezgin kurtulmuş; çünkü diğerlerinin birkaç yüz metre gerisinden geliyormuş. Paçayı sıyırmış. Tek kişiymiş ama tek bir kişi de bazen yeterlidir. En yakındaki kasabaya gidip olanları anlatmış, köylüleri ve askerleri toplayıp yanlarında köpeklerle saldırının gerçekleştiği yere gelmişler.

“Çocukların saklandığı yeri bulmaları günler almış, tam pes edecekken kıyıda bir mağaranın girişine rastlamışlar. Köpekler ulumaya başlamış. İçeri dalmışlar.

“Sonunda yer altındaki bu mağaraların en büyüğünde ihtiyar Sawney Beane ve adamlarını bulmuşlar, kancalarda tutsülenmiş leşler asılıymış. Erkeklerin, kadınların ve çocukların kolları bacakları, elleri ayakları domuz eti gibi kurutulmayı bekliyormuş. Salamura edilmiş kuzu etine de rastlamışlar. Para yığınları, gümüş ve altın, saatler, yüzükler, kılıçlar, silahlar ve giysiler... Hayal bile edemeyeceğin bir hazine... Sonuçta kabile tek kuruş bile harcamıyormuş. Mağaralarda yaşıyor, besleniyor, çoğalıyor ve nefret ediyormüş.

“Adam belli ki yıllardır oradaymış. İhtiyar Sawney, kü-

çük hükümdarlığının kralıymış. O, karısı, çocukları ve torunları belki torunlarının çocukları. Ensestle çoğalmış küçük bir sürü.”

“Anlattıkların gerçek mi?”

“Bana öyle söylediler. Mahkeme kayıtları var. Bütün aileyi yargılanmak üzere Leith’e götürmüşler. Mahkemenin kararı oldukça ilginçmiş. Sawney Beane’nin eylemleri yüzünden artık insan ırkının bir üyesi sayılamayacağına karar vermişler. Bir hayvanı yargılar gibi yargılayıp cezasını belirlemişler. Asılmamış, kellesi uçurulmamış. Kocaman bir ateş yakılmış ve bütün aile ateşe atılmış. Yanarak ölmüşler.”

“Bütün aile mi?”

“Tam hatırlamıyorum. Küçük çocukları belki yakmış belki yakmamışlardır. Muhtemelen yakmışlardır. Dünyanın bu bölümünde canavarlarla baş etmesini iyi bilirler.”

Smith, tabakları ve çay fincanlarını yıkadıktan sonra kurumaları için kenara bıraktı. İkisi birlikte avluya çıktılar. Smith, büyük bir ustalıkla kendine sigara sardı. Kâğıdı yaladı, parmaklarıyla yumuşattı ve işi bitince Zippo çakmakla yaktı. “Bir bakalım... Bu gece için bilmen gereken neler var? Temel kurallar basit: Seninle konuşulmadıkça konuşma. Aslına bakarsan, bu konuda zorluk çekeceğini sanmıyorum, ne dersin?”

Gölge karşılık vermedi.

“Tamam. Misafirlerden biri senden bir şey talep ederse elinden geleni yap, takıldığın bir yer olursa bana sorarsın ama yapman gereken işe engel olmadığı sürece davetlilerin taleplerini yerine getir. Ve asla birinci kuralı çiğneme.”

“Yani?”

“Davetlilerle sevişme. Senden hoşlanan, yarım şişe şarabı devirdikten sonra sana asılacak genç hanımlar olacaktır.

Ve bu gerçekleşirse pazar eki gazetecileri gibi davranmalısın.”

“Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Gazetecimiz özür dileyip gitmek zorunda kaldı. Çaktın mı? Bakabilirsin ama dokunamazsın.”

“Anladım.”

“Akıllı çocuk seni!”

Gölge, Smith’ten hoşlanmaya başlamıştı. Kendine o adamdan hoşlanmanın akıllıca olmadığını hatırlattı. Smith gibi vicdanı ve kalbi olmayan tiplerle daha önceden karşılaşmıştı ve her zaman sempatik göründükleri kadar tehlikeliydiler.

Öğleden sonranın erken saatlerinde hizmetkârlar geldi, askerleri taşıyan büyük helikopterleri andıran bir helikopterle getirilmişlerdi. Şarap kutularını açtılar, yemek paketleri indirildi ve şaşırtıcı bir ustalıkla kaplar ve sepetler boşaltıldı. Peçeteler ve masa örtüleriyle dolu kutuları açtılar, garsonlar ve hizmetçiler izledi.

Ama helikopterden ilk inen güvenlik görevlileriydi. Gölge, ceketlerinin altında silah taşıdıklarından şüphe etmedi, kulaklarında haberleşme cihazları olan iri yarı asker görünüşlü tiplerdi. Birer birer Smith’le selamlaştılar ve o da adamları malikâneyi ve araziye kontrole yolladı. Gölge, sebze dolu kutuların helikopterden mutfağa taşınmasına yardım ediyordu. Diğerlerinin iki katı ağırlık taşıyabiliyordu. İkinci turunu atmadan önce Smith’in yanına gidip “Bunca güvenlik görevlisi varken beni niye tuttunuz?” diye sordu.

Smith’in yüzünde dostane bir gülümseme belirdi. “Bak evlat, bu partiye gelecek kişiler çok kıymetli. Kollanacaklarına emin olmalıyız. Kaçırılmaları gibi risklere izin verilemez. Bu insanların düşmanları var. Başlarına pek çok

şey gelebilir. Bu çocuklar etrafta olduğu sürece güvendeler. Ama huysuz kasabalılarla uğraşmak için onları görevlendirmek seyyahları mayınlarla durdurmaya benzer. Anlatabiliyor muyum?”

“Evet,” dedi Gölge. Ardından helikoptere gidip üzerinde *bebek patlıcan* yazan kasayı aldı. İçi küçücük, kapkara patlıcanlarla doluydu. Onu kabaklarla dolu kasanın üstüne yerleştirip ikisini birlikte mutfağa taşıdı. Artık kendisine yalan söylendiğine emindi. Smith’in yanıtı çok mantıklıydı. Hatta ikna ediciydi. Ama gerçek değildi. Gölge’nin orada olması için hiçbir sebep yoktu veya varsa bile bu, ona söylenen gerekçe olamazdı.

Durumu şöyle bir tarttı, niçin malikânede olduğunu çözmeye çalıştı ve şüphelerinin suratından belli olmadığını umdu. Düşüncelerini kendine saklamayı sever ve böylesinin her zaman daha güvenli olduğunu bilirdi Gölge.

5

Akşamın erken saatlerinde, gökyüzü pembeye dönerken yeni helikopterler geldi ve her birinden şık giyimli insanlar indi. Pek çoğu gülüyor, kahkahalar atıyordu. Otuzlu, kırklı yaşlardaydılar. Gölge, hiçbirini tanıımıyordu.

Smith, büyük bir özgüvenle gelenleri tek tek karşıladı. “Pekâlâ, şuradan geçin. Sola dönün. Ve büyük avluda bekleyin. Sizin için çok hoş bir şenlik ateşi yakıldı. Biri sizi karşılayıp odanıza çıkaracak. Bagajlarınız sizi bekliyor olacak. Bir sorun olursa beni çağırabilirsiniz ama sorun çıkmayacak. İyi günler efendim, gerçekten harika görünüyorsunuz, çantanızı taşıması için birini çağırayım mı? Partiyi sabırsızlıkla mı beliyorsunuz? Hepimiz beklemiyor muyuz!”

Gölge, büyülenmiş gözlerle Smith’in büyük bir ustalıkla davetlilerle ilgilenişini izledi. Saygılı bir mesafe ile Cock-

ney sılırını birleştirmeyi başarmıştı: Konuştuğu kişiye göre aksanı, hatta konuşma biçimi değişiyordu.

Kısacık, siyah saçlı güzel bir kadın çantalarını içeriye taşıyan Gölge'ye gülümsedi. "Tam bir züppedir," diye mırıldandı Smith, Gölge yanından geçerken. "Unutma, dokunmak yok."

Helikopterden inen son kişi Gölge'nin altmışlarında olduğunu tahmin ettiği cüsseli bir adamdı. Smith'in yanına gitti. Ucuz, ahşap bir bastona yaslanarak yürüyordu, alçak sesle bir şeyler söyledi. Smith de aynı şekilde karşılık verdi.

Yetkili o, diye düşündü Gölge. Vücut dilinden anlaşıyordu. Smith artık gülümsemiyor, yağ çekmiyordu. Kısa ve öz cümlelerle, alçak sesle durum raporu veriyor, yaşlı adama bilmesi gerekenleri söylüyordu.

Smith, parmağıyla Gölge'ye yaklaşmasını işaret etti.

"Gölge," dedi Smith. "Bu, Bay Alice."

Bay Alice, elini uzatıp dolma parmaklı pembe eliyle Gölge'nin iri, siyah elini sıktı. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk," dedi. "Hakkınızda çok iyi şeyler duydum."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Gölge.

"Pekâlâ," dedi Bay Alice. "İşinize devam edin."

Smith, gidebilirsin dercesine Gölge'ye bakıp başını salladı.

"Sizce bir sakıncası yoksa hava kararmadan etrafa göz atmak istiyorum," dedi Gölge, Smith'e. "Kasabalıların ne taraftan gelebileceğini kestirebilsem iyi olurdu."

"Fazla uzaklaşma," dedi Smith. Bay Alice'in çantasını aldı ve yaşlı adama malikâneye kadar eşlik etti.

Gölge, malikânenin etrafını dolaştı. Oyuna getirilmişti. Nedenini bilmiyordu ama haklı olduğunu biliyordu. Birbirini tutmayan çok şey vardı. Gerçek güvenlik görevlileri gelecekken niye güvenliği sağlaması için bir serseri işe

alınsın? Mantıklı değildi. Helikopterden inen onlarca insan Gölge'ye dekor muamelesi yapmışken, Smith'in onu Bay Alice'e takdim etmesi de pek de akla yatkın değildi.

Evin ön tarafında alçak bir taş duvar vardı, arka taraf-taysa ufak bir dağı andıran tepe. Dik olmayan bir yokuş aşağıdaki gölde son buluyordu. Sabah eve gelirken kullan-dıkları yol yan taraftaydı. Malikânenin en uzak köşesine kadar yürüdü ve yüksek taş duvarlarıyla mutfak bahçesi-ni andıran bir bahçeyle karşılaştı. Ötesi vahşi topraklardı. Mutfak bahçesine girip duvarı inceledi.

"Etrafı kontrol ediyorsun demek?" dedi, siyah smokinli güvenlik görevlisi. Gölge, adamın orada olduğunu görme-mişti. Muhtemelen bu, işinde çok iyi olduğu anlamına ge-liyordu. Çoğu hizmetkâr gibi lskoç aksanıyla konuşmuştu.

"Şöyle bir göz atayım dedim."

"Bölgeye hâkim olmak her zaman akıllıcadır. Bu tarafta endişelenecek bir şey yok. Yüz metre ötede göle kadar uza-nan bir nehir var. Onunda ötesi yüzlerce metrelik kayalık-lar... Ölümcül bir uçurum."

"Öyleyse bahsi geçen kasabalılar, gelip yakınanlar, nere-den buraya geliyor?"

"En ufak bir fikrim yok."

"O tarafa gidip bir göz atsam iyi olacak," dedi Gölge. "Bakalım, bir giriş çıkış yolu bulabilecek miyim?"

"Ben olsam yapmazdım," dedi güvenlikçi. "Gerçekten tehlikeli yerler. Ayağın bir kaydı mı kendini uçurumun di-binde bulursun. O tarafa gidersen cesedini bile bulamazlar."

"Anlıyorum," dedi, ne kastedildiğini gayet iyi anlayan Gölge.

Evin etrafındaki turuna devam etti. Artık neye bakması gerektiğini bildiğinden beş güvenlik görevlisini daha fark etti. Fark etmediği başkalarının da olduğuna emindi.

Evin orta kanadında sürgülü pencerelerden görebildiği kadarıyla duvarları ahşap panellerle kaplı büyük bir yemek salonu vardı ve davetliler masanın etrafına yerleşmiş sohbet edip gülüşüyorlardı.

Gölge, hizmetkâr bölümüne geri döndü. Her yemek servisi tamamlandığında hizmetkârlar tabakları kenara diziyor ve çalışanlar yemek artıklarıyla kâğıt tabaklarını doldurup karınlarını doyuruyorlardı. Smith, ahşap masanın başına geçmiş salatayla ve az pişmiş biftekle kendine ziyafet çekiyordu.

“Yemek istersen havyar var,” dedi Gölge’ye. “Golden Osetra, en kalitelisinden, çok özeldir. Eski zamanlarda parti sorumluları onları kendilerine saklamış. Ben hiçbir zaman havyar sevenlerden olmadım ama seviyorsan istediğin kadar alabilirsin.”

Gölge, kabalık etmemek için tabağının kenarına azıcık havyar aldı. Haşlanmış yumurta, makarna ve tavukla tabağı doldurup Smith’in yanına oturdu, yemeğini yemeye koyuldu.

“Bahsettiğiniz kasabalıların buraya nasıl ulaşacağını çözemedim,” dedi. “Adamların yolu kapamış. Buraya gelmek isteyen birinin göl tarafından yaklaşması gerekir.”

“Demek etrafı iyice inceledin?”

“Evet, inceledim,” dedi Gölge.

“Benim çocuklardan bazılarıyla tanıştın mı?”

“Evet.”

“Ne düşündün?”

“Onlara kafa tutmazdım.”

Smith sırtıttı. “Senin kadar iri biri? Eminim başının çaresine bakabilirsin.”

“Onlar katil,” dedi Gölge, kısa ve öz bir şekilde.

“Sadece öyle olmaları gerektiğinde...” dedi Smith. Artık

gölümsemiyordu. “Neden odana çıkıp orada kalmıyorsun? İhtiyacım olursa sana seslenirim.”

“Elbette,” dedi Gölge. “Bana ihtiyacınız olmazsa bu çok rahat bir hafta sonu olacak.”

Smith, Gölge’ye dik dik baktı. “Aldığın paranın hakkını vereceksin,” dedi.

Gölge, arka merdivenlerden üst kata çıktı, uzun koridoru geçip odasına girdi. Aşağıdan eğlencenin başladığını belli eden gürültüler geliyordu. Küçük penceresinden dışarı baktı. Tam karşısında kalan sürgülü pencereler sonuna kadar açılmıştı; eldivenleri ve şık elbiseleriyle davetliler ellerinde şarap kadehleriyle avluya doluşuyordu. Sohbetlerden bölük pörçük parçalar geliyordu Gölge’nin kulağına, sesler netti ama kelimeleri ve anlamlarını çıkaramıyordu. Bazen gürültünün arasında bir cümle çalınıyordu kulağına, bir adam, “Ona söyledim senin gibi yargıçları satın almam, satarım...” dedi. Başka bir kadının, “Tam bir canavar hayattım. Gerçek bir canavar. Ama ne yapabilirsin ki?” dediğini ve bir diğerrinin “Keşke sevgilim hakkında aynısını söyleyebilsem...” dediğini duydu. Katıla katıla güldüler.

İki seçeneğı vardı. Kalabilir veya gitmeyi deneyebilirdi.

“Kalacağım!” dedi yüksek sesle.

6

Tehlikeli rüyalarla dolu bir geceydi.

İlk rüyasında Gölge yeniden Amerika'daydı, sokak lambasının altında duruyordu. Birkaç basamağı çıktı, cam kapıyı ittirip bir lokantaya adım attı. Trenlerdeki yemek vagonlarını andıran bir mekândı. Yaşlı bir adamın çatlak bir sesle, "My Bonnie Lies Over the Ocean" melodisiyle şarkısını söylediğini duydu.

*Büyükbabam denizcilere prezervatif satar
Önceden her birini delerek bir iğneyle
Büyükannem arka sokaklarda kürtaç yapar
Paraya para demez ikisi de*

Gölge, restoranın bir ucundan diğerine yürüdü. En sondaki masada kirli sakallı bir adam elinde birası, "Gelsin paralar,

gelsin paralar, sussun kocakarılar.." diye kendi kendine mırıldanıyordu. Gölge'yi gördüğünde ağzı kulaklarına vardı, bira şişesiyle yaklaşmasını işaret etti. "Otur, otur..." dedi.

Gölge, Çarşamba olarak tanıdığı adamın karşısına oturdu.

"Sorun nedir?" diye sordu Çarşamba, neredeyse iki yıldır ölüydü; onun türünden bir yaratık ne kadar ölü olabilirse. "Sana bira ikram ederdim ama servis berbat."

"Dert değil," dedi Gölge. Bira istemiyordu.

"Eee?" diye sordu, sakalını kaşıyan Çarşamba.

"İskoçya'da aşırı zengin, bir araba dolusu insanla kocaman bir malikânedeyim. Bir planları var. Başım belada ama ne tür bir bela olduğunu bilmiyorum ama bayağı kötü olduğuna eminim."

Çarşamba, birasından büyük bir yudum aldı. "Zenginler farklıdır evlat," dedi bir süre sonra.

"Bu da ne anlama geliyor şimdi?"

"Öncelikle çoğu ölümlüdür," dedi Çarşamba. "Senin endişelenmeni gerektirmeyen bir konu."

"Bana maval okuma!"

"Ama sen ölümlü değilsin," dedi Çarşamba. "O ağaçta öldün, Gölge. Öldün ve geri geldin."

"Ne olmuş? Nasıl yaptığımı hatırlamıyorum ki! Bu sefer öldürürlerse ölü kalabilirim."

Çarşamba, birasını bitirdi. Sonra görünmez bir orkestrayı yönetiyormuş gibi şişeyi havaya salladı ve yeni bir şarkı tutturdu:

*Kardeşim misyonerdir
Düşmüş kadınları kurtarır günahlarından
Beş dolara seni de kurtarır
Bütün günahlarından*

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” dedi Gölge. Lokanta karlı bir fırtınanın ortasındaymış gibi sarsılmaya başlamıştı.

Çarşamba, birasını bırakıp gözünü –cam olmayan gerçek gözünü– Gölge’ye dikti. “Kısır döngü,” dedi. “Senin kahraman olduğunu sanıyorlarsa yanılıyorlar, öldükten sonra Beowulf veya Perseus’ya da Rama olmayacaksın. Kurallar tamamen değişti. Tavla değil, satranç. Satranç değil, Go. Anladın mı?”

“Anladıysam ne olayım!” dedi iyice bunalan Gölge.

İnsanlar malikânenin koridorunda gürültü ederek yarı sarhoş dolaşıyor, takılıp düşecek gibi olduklarında birbirlerini susturuyor ve sonra kıkırdarak yollarına devam ediyorlardı.

Gölge, geçenlerin hizmetkâr mı, yoksa yolunu kaybetmiş davetliler mi olduğunu merak ederken yeniden rüyalar diyarına adım attı...

Şimdi önceki gün yağmurdan korunmak için sığındığı yerdeydi. Yerde bir ceset vardı: beş yaşından büyük olmayan bir oğlan. Çıplaktı, sırtüstü yatıyordu, bacakları iki yana ayrılmıştı. Güçlü bir ışık belirip kayboldu, biri sanki Gölge orada değilmiş gibi onun içinden geçip çocuğun kollarını yeniden düzelitti. Yeni bir flaş patlaması.

Gölge, fotoğrafları çeken adamı tanıyordu. Otel barında karşılaştığı gümüş rengi saçlı Doktor Gaskell’di.

Gaskell, cebinden beyaz bir kese kâğıdı çıkardı, içini karıştırıp bulduğu şeyi ağzına attı.

“Şekerleme,” dedi taş zemindeki çocuğa. “Ne de lezzetli! Çok severdin.”

Gülümseyip yere çömeldi, ölü oğlanın bir fotoğrafını daha çekti.

Gölge, kulübenin taş duvarının içinden geçti, rüzgâr

gibi çatlakların arasından süzölüp deniz kıyısına uçtu. Dalgalar kayaları yalamayı sürdürürken Gölge, suyun üzerinde uçmaya devam ederek gri denizlerin, güçlü dalgaların içinden geçip ölü adamların tırnaklarından yapılan gemiye doğru gitti.

Gemi uzakta, denizin açıklarındaydı. Gölge, suyun yüzeyinde bir bulutun gölgesi gibi ilerliyordu.

Kocaman bir gemiydi. Önceden geminin ne kadar büyük olduğunu anlamamıştı. Bir el uzanıp onu kolundan yakaladı, denizden güverteye çekti.

“Bizi geri getir,” dedi, dalgalar kadar güçlü ve endişeli bir ses. “Veya özgür bırak.” Sakallı adamın tek gözü ışıldıyordu.

“Sizi burada tutan ben değilim.” O gemide devler, gölgeden ve donmuş damlalardan yapılma dev gibi erkekler, düşlerin ve köpüklerin yaratıkları vardı.

Aralarından bir başkası, bu kez diğerlerinden daha iri olan kızıl sakallı adam bir adım öne çıktı. “Kıyıya çıkamıyoruz!” diye gürledi. “Buradan ayrılamıyoruz.”

“Evinize dönün,” dedi Gölge.

“Halkımızla güneydeki bu ülkeye geldik,” dedi tek gözlü adam. “Ama bizi bıraktılar. Başka, daha evcil tanrılar aradılar ve kalplerinde bizi reddettiler, bizden vazgeçtiler.”

“Evinize dönün,” diye tekrarladı Gölge.

“Çok uzun zaman geçti,” dedi, kızıl sakallı adam. Yanındaki çekice bakınca Gölge, onun kim olduğunu anladı. “Çok kan aktı. Sen bizim kanımızdansın, Baldur. Bizi özgür bırak.”

Gölge, onlardan olmadığını, kimselerden olmadığını söylemek istedi ama ince battaniye yataktan kayıp yere düşmüş, Gölge’nin ayakları yatağın kenarından dışarı sarkmıştı. Ayın solgun ışığı tavan arasındaki odayı aydınlattı.

Dev gibi eve sessizlik hâkimdi şimdi. Tepelerde bir şey uludu ve Gölge, iliklerine kadar ürperdi.

Sıgamayacağı kadar küçük olan yatakta yatmayı sürdürerek zamanın biriken ve birikintiler oluşturan bir şey olduğunu hayal etti. Bazı yerlerde bu yüzden zamanın diğerlerinden daha ağır geçip geçmediğini sordu kendine, yapışıp kaldığı, biriktiği yerler olmalı, diye düşündü. Örneğin şehirler. İnsanlar şehirlere dolarken zamanı da beraberlerinde götürüyor, şehre dolduruyordu. Ve bütün bunlar doğruysa, dedi Gölge içinden, insanların az olduğu, toprağın acılaşarak mermerleşip öylece beklediği, bin yılın göz açıp kapayana kadar geçtiği yerler de olmalıydı. Bulutların süzüldüğü, çalıların rüzgârla sallandığı ve başka hiçbir şeyin olmadığı, zamanın da o topraklardaki insanların sayısı gibi azalıp seyredtiği yerler...

“Seni öldürecekler...” diye fısıldadı Jennie.

Ay ışığında, tepede baş başa oturuyorlardı.

“Neden bunu yapmak istesinler?” diye sordu Gölge. “Ben önemsizim.”

“Canavarlara böyle yaparlar,” dedi kız. “Yapmak zorundalar ve hep böyle yapmışlardır.”

Gölge, uzanıp kıza dokunmayı denedi ama kız ona sırtını döndü. Arkadan bakıldığında içi bomboştu, oyulmuş bir kütük gibiydi. Sonra yeniden Gölge’ye döndü ve gözlerine baktı Jennie. “Benimle uzaklara gel...” diye fısıldadı.

“Sen bana gelebilirsin,” dedi Gölge.

“Gelemem,” dedi kız. “Arada engeller var. O yol zorlu ve çok sıkı korunuyor. Ama seslenebilirsin, beni çağırırsan gelirim.”

Derken güneş doğdu ve güneşle beraber tepenin eteklerindeki bataklıktan bir tatarcık bulutu yükseldi. Jennie, kuyruğuyla onları kovmayı denedi ama hiç yararı yoktu;

tataarcıklar bulut gibi Gölge'nin etrafını sardılar. Ağzına ve burnuna doldular, her yanına konmuş canını yakan iğrenç yaratıklardı ve karanlıkta boğulmak üzereydi Gölge...

Kendini yatağa dönmeye, vücuduna ve hayatına dönmeye, uyanmaya zorladı ve kalbi deliler gibi çarparak, güçlkle nefes alarak kan ter içinde uyanmayı başardı.

7

Kahvaltıda tütsülenmiş balık, kızarmış domates, omlet, kızarmış ekmek, parmak kalınlığında iki sosis ve Gölge'nin ne olduğunu bilmediği siyah, yuvarlak bir şeyin dilimleri vardı.

"Bu nedir?" diye sordu Gölge.

"Siyah puding," dedi yanında oturan adam. Güvenlik görevlilerinden biriydi ve yemeğini yerken önceki günün *Sun* gazetesini okuyordu. "Kandan ve otlardan yapılır. Kanı koyulaşıp pıhtılaşana kadar karıştırarak karıştırarak pişirirler." Kızarmış ekmeğin üstüne çatalıyla yumurta sürdükten sonra elleriyle yedi. "İçine neler koyduklarına emin değilim. Ne derler bilirsin: şanslı olanlar hiçbir zaman sosisin veya kanunun nasıl yapıldığını öğrenmez. Buna bir benzer bir deyiş yok muydu?"

Gölge, tabağındakileri silip süpürdü ama siyah pudinge elini sürmedi.

O sabah gerçekten lezzetli bir kahve hazırlanmıştı, uyanıp kendine gelmek için fincanını ağzına kadar doldurdu.

Smith içeri girdi. “Gölge adam, birkaç dakikalığına gelmeni isteyebilir miyim?”

“Ücretimi siz ödüyorsunuz, tabii,” dedi Gölge. Koridora çıktılar.

“Bay Alice, seninle konuşmak istiyor,” dedi Smith. Beyaz duvarlı hizmetkâr bölümünden çıkıp malikânenin ahşap kaplama bölümüne, zenginlere ayrılmış bölümüne geçtiler. Ahşap merdivenlerden çıkıp ucu bucağı görülmeyen kütüphaneye girdiler. İçeride in cin top oynuyordu.

“Birazdan yanında olur,” dedi Smith. “Gidip beklediğini haber vereyim.”

Kütüphanedeki kitaplar farelerden, tozdan ve insanlardan kilitli cam kapaklar ve demirlerle korunuyordu. Duvara bir geyik resmi asılmıştı. Gölge, incelemek için resmin karşısına yürüdü. Geyik göz kamaştırıcı ve üstün bir yaratıktı, arkasındaki vadiyi ise sis bürümüştü.

“Vadinin Hükümdarı,”* dedi bastonuna yaslanarak ağır adımlarla içeri giren Bay Alice. “Victoria Dönemi’nin kopyası en fazla yapılmış resmidir. Bu da orijinal değil ama yine Landseer tarafından, 1850’lerde kendi resminin kopyası olarak yapılmış. Ona bayılıyorum ama eminim bu kadar sevmemeliydim. Landseer, Trafalgar Meydanı’ndaki aslanları yapan sanatçıdır.”

Körfeze bakan pencereye doğru yürüdüğünde Gölge de onunla gitti. Avlu masaları ve koltukları yerleştirmek için koşuşturan hizmetkârlarla doluydu. Ortadaki havuzun

* The Monarch of the Glen. -yhn

etrafında başkaları, muhtemelen davetliler, odun ve tahta parçalarından ufak ateşler yakıyorlardı.

“Neden ateş yakma işini hizmetkârlara bırakmıyorlar?” diye sordu Gölge.

“Niye bütün eğlence onlara kalsın?” dedi Bay Alice. “Öylesi akşamüstü sülün avlamak için adamlarını yollamaya benzerdi. Ateş yakmanın büyüleyici bir yanı vardır, odunları toplar ve mükemmel bir denge sağlayacak şekilde dizersin. Özeldir. En azından bana öyle söylüyorlar. Şahsen ateş yakmışlığım yok.” Bakışlarını pencereden uzaklaştırdı. “Lütfen otur,” dedi. “Sana bakacağım derken boynum ağrıyacak.”

Gölge, söyleneni yapıp oturdu.

“Hakkında çok şey duydum,” dedi Bay Alice. “Bir süredir seninle tanışmayı istiyordum. İleride yükselecek, akıllı bir genç olduğunu söylediler. Kulağıma gelen bunlar.”

“Yani partinizi basacak kasabalıları durdurması için yoldan geçen bir turisti işe almadınız?”

“Eh, hem evet hem hayır. Elbette başka adaylar vardı. Ama sen bu iş için mükemmelsin. Hele kim olduğunu kavradığımda... Tanrıların bir lütfu sayılırsın, değil mi?”

“Bilmem. Öyle miyim?”

“Kesinlikle. Şunu anlamalısın. Bu partinin geçmişi çok çok eskilere uzanıyor. Neredeyse bin yıldır kutluyorlar. Tek bir yıl bile atlanmadan hem de! Ve her yıl adamımızla onların adamı arasında kavga çıkar. Ve bizim adamımız kazanır. Bu yıl o adam sensin.”

“Onlar...” dedi Gölge, “Kim? Ve siz kimsiniz?”

“Ben ev sahibinim,” dedi Bay Alice. “Onlar ise...” Bir an duraksayıp bastonunun ucuyla ahşap parkeye vurdu. “Onlar uzun, çok uzun zaman önce kaybedenler. Biz kazananlarız. Bizler şövalyeydik, onlar ise ejderha; bizler dev-

leri öldüren katillerdik onlar ise dev. Bizler insandık, onlar canavar. Ve biz kazandık. Artık yerlerini biliyorlar. Ve bu gecenin asıl amacı kimin kim olduğunu asla unutmamalarını sağlamak. Bu gece insanlık adına dövüşeceksin. Üstünlüğü ele geçirmelerine izin veremeyiz. Tek bir kez bile. Bize karşı onlar.”

“Doktor Gaskell, canavar olduğumu söylemişti,” dedi Gölge.

“Doktor Gaskell?” dedi Bay Alice. “Bir arkadaşın mı?”

“Hayır,” dedi Gölge. “Sizin için çalışıyor veya size çalışan insanlar için. Sanırım çocukları öldürüp fotoğraflarını çekiyor.”

Bay Alice, bastonunu yere düşürdü. Eğilip yerden alırken tuhaf görünüyordu. “Canavar olduğumu düşünmüyorum, Gölge,” dedi sonunda. “Bilakis, kahraman olduğumu düşünüyorum.”

Hayır, diye aklından geçirdi Gölge. Canavar olduğumu düşünüyorsun. Ama senin canavarın olduğumu sanıyorsun.

“Şimdi, bu gece iyi bir iş çıkar,” dedi Bay Alice. “Çıkarcığını biliyorum ve işte o zaman ödülünü dilediğin gibi belirleyebilirsin. Bazılarının nasıl olup da film yıldızı, ünlü veya zengin olduğunu merak etmiş miydin? Eminim *ne yeteneksiz, onda bende olmayan ne var?* diye düşünmüşsündür. Bu sorunun yanıtı bazen o kişinin arkasında benim gibi birinin olduğu gerçeğidir.”

“Siz bir tanrı mısınız?” diye sordu Gölge.

Bay Alice, bu soru üzerine katıla katıla güldü. “İyi espriydi Bay Moon. Kesinlikle hayır. Ben Streatham’dan çıkıp başının çaresine bakmasını öğrenmiş biriym.”

“Söylesenize, kiminle dövüşeceğim?” diye sordu Gölge.

“Bu gece onunla tanışacaksın,” dedi Bay Alice. “Şimdi, tavan arasından indirilmesi gereken eşyalar var. Neden

Smith'e yardıma gitmiyorsun? Senin gibi iri bir adam için çocuk oyuncağı."

Konuşma sona ermişti ve içeri girme sırasının geldiğini anlamışçasına Smith de onlara katıldı.

"Sevgili delikanlımızın tavan arasındaki eşyaları indirmene yardım edebileceğini söylüyordum," dedi Bay Alice.

"Mükemmel!" dedi Smith. "Haydi Gölge, basamakları çıkma zamanı."

Üst kata çıktılar, evi bir baştan bir başa geçip kararmış ahşap bir merdivenin tepesindeki asma kilit kapıya ulaştılar. Smith, tozlu tavan arasının kilidini açtı, içerisi görünüşe bakılırsa...

"Davullar mı?" dedi Gölge.

"Davullar..." dedi Smith. Ahşaptan ve hayvan derisinden yapılmadılar. Her birinin ebatları farklıydı. "Tamam, haydi şunları indirelim."

Davulları birer birer alt kata taşıdılar. Smith, çok değerli bir nesneyi taşımış gibi büyük bir özen göstererek her seferinde tek bir davul taşıyordu. Gölge ise ikişer ikişer indiriyordu.

"Bu gece gerçekte ne olacak?" diye sordu Gölge, üçüncü veya belki dördüncü turlarında.

"Anladığım kadarıyla kendi başına çözmen daha iyi. Öyle gerekiyor," dedi Smith.

"Ya sen ve Bay Alice? Bu oyundaki rolünüz ne?"

Smith, ters ters bakarak karşılık verdi. Davulları merdivenin dibine, büyük hole bıraktılar. Bir sürü adam hole toplanmış, ateşin önünde sohbet ediyordu.

Yeniden yukarı çıkıp misafirlerin duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında, "Bay Alice, öğleden sonra buradan ayrılacak," dedi Smith. "Ben kalacağım."

"Gidiyor mu? Bunun parçası değil mi?"

Smith alınmış gibiydi. “O ev sahibi...” dedi. “Ama...” Sustu. Gölge, niye sustuğunu anladı. Smith, işvereni hakkında konuşacak tiplerden değildi. Davulları aşağı taşımaya devam ettiler. Hepsini indirdikten sonra sıra ağır mı ağır deri çantalara geldi.

“Bunlarda ne var?” diye sordu Gölge.

“Bagetler,” dedi Smith. “Hepsi köklü ailelerden...” diye devam etti konuşmasına. “Aşağıda gördüğün insanlar. Servetleri eski. Kimin patron olduğunu biliyorlar ama bu, onu onlardan biri yapmaya yetmez. Anlıyor musun? Bu geceki parti onların partisi. Bay Alice’i istemiyorlar. Anladın mı?”

Gölge, o zaman anladı. Smith’in, Bay Alice’ten hiç bahsetmemiş olmasını diledi; çünkü Smith’in söylenenleri tekrarlayacak kadar uzun süre sağ kalacağını düşündüğü birine bunların hiçbirini söylemeyeceğine emindi.

“Bagetler amma ağırmış!” demekle yetindi.

8

Akşama doğru ufak bir helikopter Bay Alice'i almaya geldi. Personel Land Rover'larla malikânedен ayrıldı. Sonuncuyu Smith kullanıyordu. Geride yalnızca Gölge ile şık kıyafetleri ve ışı l ışı l gülümsemeleriyle davetliler kalmıştı.

Gölge'ye kendilerini eğlendirmek üzere getirilmiş tutsak bir aslana bakar gibi bakıyorlar ama onunla konuşmuyorlardı.

İlk geldiğinde Gölge'ye gülümseyen siyah saçlı kadın ona yiyecek bir şeyler getirdi: az pişmiş, kanlı bir biftek. Eti tabakta ama çatal bıçak koymaksızın getirmişti, sanki elleri ve dişleriyle yemesini bekliyordu ve Gölge de çok aç olduğundan kendisinden bekleneni yaptı.

"Ben sizin kahramanınız değilim," dedi onlara. Ama gözünün içine bakmıyorlardı. Kimse onunla konuşmuyordu, doğrudan ona hitap etmiyorlardı. Onlar için bir hayvandan farksızdı.

Derken gün batımı yaklaştı. Gölge'yi orta avluya, paslı fiskiye'nin yanına götürdüler. Silah zoruyla çırilçıplak soyunmasını emrettiler ve kadınlar vücuduna bir tür sarı yağ sürdü.

Çimenlere, hemen önüne bir bıçak bıraktılar. Silahın namlusuyla işaret edilince Gölge bıçağı yerden aldı. Kabza siyah metaldendi, kabaydı ama tutuşu kolaydı. Bıçak keskindi.

O zaman avlu ile dış dünyayı birbirinden ayıran büyük kapıyı açtılar. Erkeklerden ikisi iki taraftaki şenlik ateşlerini yaktı: Odunlar çıtırdayarak tutuştu, alevler yükseldi.

Deri çantaları açtılar, her misafir oymalı siyah çubuklardan birer tane aldı. Gölge'nin aklına Sawney Beane'nin çocukları, ellerinde insan kemiklerinden sopalarla sürü halinde karanlığın içinde toplanışları geldi.

Davetliler avlunun etrafına dizilip ellerindeki bagetlerle davullara vurmaya başladı.

Yavaş bir ritimdi. Kalp atışını andıran alçak perdeden, avluda yankılanan vuruşlar. Sonra tuhaf ritimlere, gittikçe şiddetlenen, sertleşen ve yaralayan vuruşlara geçtiler. Sonunda Gölge'nin zihni ve dünyası avludan gelen ritimle doldu. Sanki alevler bile davulların ritmine göre dalgalanıyordu.

Derken evin dışından bir uluma işitildi.

O ulumada öfke ve acı vardı, tepeler arasından yankılanarak gelen ses davulların ritmini bastırıyordu, acı dolu bir inlemeydi, kaybın ve nefretin yakıcı sesi idi.

Avlunun kapısından içeri giren yaratık kafasını tutuyordu, davulların seslerini engellemek istercesine kulaklarını örtmüştü.

Alevler yaratığı aydınlattı.

Koskocamandı, Gölge'den daha büyüktü ve çıplaktı. Vü-

cudunda tek bir tüy bile yoktu ve üzerinden sular  ıpır  ıpır damlıyordu.

Ellerini kulaklarından çekti, etrafa bakındı, yüzü acı çeken birinin yüzü gibi kasıldı. “Kesin  unu!” diye bağırdı. “Gürültüyü kesin!”

 ık giysileri içindeki o insanlar davullarına daha da büyük bir güçle vurmaya ba ladılar. Hızlandılar, hızlandılar ve gürültü Gölge’nin kafasını ve g  s n  doldurdu.

Canavar avlunun ortasına doğru ilerledi. Gölge’ye baktı. “Sen,” dedi. “Sana söylemiştim. Sana gürültüden bahsetmi tim.” Ardından genzinden nefretle dolu meydan okuma kokan bir uluma yükseldi.

Yaratık, Gölge’ye yaklaştı. Bıçağı görünce durdu. “Benimle d v  !” diye bağırdı. “Adil olsun. Soğuk demirle değil! Adam gibi d v  !”

“Seninle d v   mek istemiyorum,” dedi Gölge. Bıçağı çimenlere fırlatıp boş olduğunu göstermek için ellerini g  ge kaldırdı.

“ ok geç,” dedi insan olmayan kel yaratık. “Bunun için çok geç.”

Ve Gölge’ye saldırdı.

Sonrasında, Gölge d v    hatırlamaya çalıştığında aklı-na sadece k  k k k  k k parçalar gelecekti: Yere yapı tığını ve güçlükle yaratıktan kurtulduğunu hatırlıyordu. Davulların ritmini ve tempo tutan o insanların a  gözlerle ate ler arasında d v   en iki adamı izleyi ini hatırlıyordu.

D v   t ler, g re tiler ve birbirlerine yumruklar savurdular.

G re irken canavarın gözlerinden tuzlu gözyaşları akıyordu. Gölge’ye kalırsa g  leri birbirine denkti.

Canavar, kolunu Gölge’nin suratına indirdi. Gölge, aç-zında kendi kanının tadını hissetti. I indeki   kenin nef-

retten yapılma kızıl bir duvar gibi yükselmeye başladığını hissetti.

Ayağını savurup canavarın dizinin arkasına tutturdu ve yaratık geriye doğru sendelerken Gölge yumruğunu sertçe böğrüne indirip hem ağlamasına hem de acı ve öfkeyle kükremesine yol açtı.

Davetlilere baktı ardından: Gölge, davullara vuran o insanların yüzlerinde kan açlığı gördü.

Soğuk bir rüzgâr esiyordu, denizden gelen rüzgâr ve Gölge, gökyüzünde ölü adamların tırnaklarından yapılma gemide gördüklerine benzer dev gölgeler gördüğünü sandı, sanki yukarıdan ona bakıyorlardı, sanki gemilerinin karaya yanaşamama veya oradan ayrılamama sebebi, onları gemilerinde hapis tutan, devam etmekte olan bu kavgaydı.

Bu kavga çok eski, diye düşündü Gölge, Bay Alice'in bildiğinden bile eski ve tam bunları düşünürken yaratığın bacağı Gölge'nin göğsüne balyoz gibi indi. Bu, insanın canavarla dövüşüydü ve tarih kadar eskiydi. Theseus'un Minotaur'la, Beowulf'un Grendel'le mücadelesiydi; alevlerin ışığı ve karanlık arasında durmuş, kılıcından insan olmayan bir varlığın kanını temizlemiş bütün kahramanların mücadelesiydi.

Alevler göğe yükseliyor, davullar gümbürdüyor ve binlerce kalbin atışını andıran bir ritimle avluyu dolduruyordu.

Canavar saldırıya geçtiğinde Gölge'nin ayağı ıslak çimenler yüzünden kaydı ve sırtüstü yere yapıştı. Canavar, parmaklarını Gölge'nin boynuna doladı, var gücüyle sıktı, Gölge bütün görüntülerin bulanıklaştığını hissetti.

Bir avuç çimeni sıkı sıkı kavrayıp çekti, parmaklarını toprağa ve otlara batırdı, parmaklarının arasına sığdırabildiği kadar pisliği canavarın suratına fırlatıp bir anlığına onun görmesini engelledi.

Fırlayıp ayağa kalktı. Saniyeler içinde yaratığın tepesine binmişti. Dizini kasığına indirdi ve yaratığın iki büküm olup uluma ile ağlama arası tuhaf sesler çıkarışını izledi.

Tamtamlar durmuş, avlu birdenbire sessizleşmişti. Gölge, ne olduğunu anlamak için başını kaldırdı.

Davetliler davulları bırakmıştı.

Kadınlar ve erkekler bir araya toplanıp çember olmuş, ellerinde sopa gibi tuttıkları bagetlerle onlara doğru yaklaşıyorlardı. Ancak baktıkları Gölge değildi: Gözleri yerdeki canavardaydı ve havaya kaldırdıkları sopalarla ikiz ateşlerin ışığında ona doğru ilerliyorlardı.

“Durun!” diye bağırdı Gölge.

İlk darbe yaratığın kafasına indi. Yaratık inledi, iki büküm oldu, bir sonraki darbeden korunmak için kolunu kaldırdı. Gölge kendi vücudunu yaratığa siper etti, ona kalkan oldu. İlk geldiğinde ona gülümseyen siyah saçlı kadın, şimdi elindeki sopayla bütün gücüyle omzuna vuruyordu... Ve bir başka sopa, bu sefer sopayı tutan el bir erkeğinkiydi, bacağına öyle bir darbe indirdi ki bacağına hissedemez oldu Gölge ve üçüncü darbe de beline geldi.

İkimizi de öldürecekler, diye düşündü. Önce onu, sonra beni. Aynen böyle yapacaklar. Hep öyle yaparlar. Ve sonra, Jennie... Çağırırsam geleceğini söylemişti. Eğer...

“Jennie?” diye fısıldadı Gölge.

Yanıt yoktu. Her şey çok yavaş gelişti. Sopalardan birinin aşağı inişi, bu seferki elini hedef almıştı. Gölge, beceriksizce yana yuvarlandı ve ağır tahtanın çimenleri parçalayışını gördü.

“Jennie!” dedi, kadının açık sarı saçlarını, zarif yüzünü, gülümsemesini gözünde canlandırarak. “Sana sesleniyorum. Hemen gel... *Lütfen...*”

Buz gibi bir rüzgâr esti.

Koyu renkli saçlı kadın, sopasını kaldırabildiği kadar yukarı kaldırmıştı ve şimdi Gölge'nin suratına gelecek şekilde bütün gücüyle aşağı indirmekteydi.

Darbe hedefine hiçbir zaman ulaşmadı. Küçük bir el, kalın sopayı incecik bir dalmış gibi yakalayıp tuttu.

Kadının saçları soğuk rüzgârda uçuşuyordu. Gölge'ye soracak olsanız üzerinde nasıl bir giysi olduğunu tarif edemezdi.

Jennie ona baktı. Gölge'ye hayal kırıklığına uğramış birinin bakışları gibi geldi onlar.

Adamlardan biri kadının ensesine sopayı bastı. Daha doğrusu denedi. Sopa hiçbir zaman hedefine ulaşmadı. Kız başını çevirdi... Sonra parçalanmayı andıran bir ses...

Şenlik ateşleri patladı. En azından dışarıdan bakıldığında öyle görünüyordu. Odun parçaları ve alevler avluya saçıldı, hatta parçalar evin içine kadar girdi. Keskin rüzgârlar arasında insanlar çığlık çığlığa kaçışıyordu.

Gölge yalpalayarak ayağa kalktı.

Canavar kanlar içinde iki büklüm yerde yatıyordu. Gölge, yaşayıp yaşamadığına emin değildi. Onu omuzladığı gibi sürükleyerek avludan çıkardı. Mıcır kaplı bölüme doğru gitti; çünkü koca koca ahşap kapılar arkalarından kapanmıştı. Başka kimse dışarı çıkmayacaktı. Gölge, her seferinde tek bir adım atmaya özen göstererek yamaçtan aşağı, göle doğru ilerledi.

Suyun kenarına ulaştığında durdu, dizlerine kadar suya girdi ve kel kafalı adamı elinden geldiğince yavaşça çimenlere yatırdı.

Bir şeyler parçalanıyordu. Gürültünün geldiği yöne, tepeye baktı.

Ev alevler içindeydi.

"O nasıl?" dedi bir kadın sesi.

Gölge sesin geldiği yöne baktı. Kadın, yaratığın annesi, dizlerine kadar suyun içindeydi, kıyıya doğru yürüyordu.

“Bilmiyorum, feci yaralandı,” dedi Gölge.

“İkiniz de yaralısınız,” dedi kadın. “Her yanınız kan ve morluk içinde.”

“Evet,” dedi Gölge.

“Ama ölmemiş,” dedi kadın. “Ve bu iyi bir değişiklik.”

Artık kıyıya ulaşmıştı. Çimenlere oturup oğlunun başını kucağına aldı. Çantasından bir paket mendil çıkardı, bir tanesine tükürüp oğlunun yüzünü onunla silmeye başladı. Kan lekelerini temizliyordu.

Tepedeki evden kükremeyi andıran sesler duyuluyordu. Gölge, bir evin yanarken öyle sesler çıkarabileceğini hayal bile etmezdi.

İhtiyar kadın gökyüzüne baktı. Genizden gıdıklamayı andıran tuhaf bir ses çıkardıktan sonra başını iki yana salladı. “Onları sen içeri aldın,” dedi. “Uzun zamandır kaderleri mühürlüydü ve sen onları özgür bıraktın.”

“Bu iyi bir şey, değil mi?” diye sordu Gölge.

“Bilmiyorum tatlım,” dedi ufak tefek kadın. Başını yeniden iki yana salladı. Kucağındaki ufacık bir bebekmiş gibi oğlunun yüzünü okşuyor, tükürükleriyle yaralarını temizliyordu.

Gölge çırılçıplaktı, gölün kenarında duruyordu ama yanan bir binadan gelen sıcaklık herkesi ısıtmaya yeterdi. Alevlerin göldeki aksini seyretti. Sarı ay yükseliyordu.

Şimdiden canı yanmaya başlamıştı ve biliyordu ki yarın acısı daha da artacaktı.

Çimenlerin arkasında kalan bölümünden ayak sesleri geldi. Başını çevirdi.

“Merhaba Smithie!” dedi Gölge.

Smith, göl kenarındaki üçlüye baktı.

“Gölge,” dedi başını iki yana sallayarak. “Gölge, Gölge, Gölge, Gölge, Gölge. Böyle olmaması gerekiyordu.”

“Özür dilerim,” dedi Gölge.

“Bay Alice için gerçek bir utanç kaynağı olacak,” dedi Smith. “O insanlar misafirleriydi.”

“Onlar hayvandı,” dedi Gölge.

“Öyle bile olsalar zengin ve önemli hayvanlardı,” dedi Smith. “Şimdi ilgilenilmesi gereken dullar, yetimler ve kim bilir başka neler olacak! Bay Alice, buna hiç sevinmeyecek.” Bunu idam kararını söyler gibi söylemişti.

“Onu tehdit mi ediyorsun?” diye sordu yaşlı kadın.

“Ben tehdit etmem,” dedi Smith.

Kadın gülümsedi. “Haa!” dedi. “Ben ederim. Eğer sen veya efendin olan şişko piç, bu genç adamı incitecek olursa ikiniz içinde gerçekten kötü olur!” Ardından gülümsediğinde keskin dişleri ortaya çıktı ve Gölge, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. “Ölmekten kötü şeyler vardır,” dedi kadın. “Ve ben çoğunu bilirim. Genç değilim, boş lafa karnım tok. Bu yüzden senin yerinde olsam bu çocuğa iyi bakardım,” dedi burnunu çekerek.

Oyuncak bir bebekmiş gibi bir koluyla oğlunu kavradı ve diğer eliyle çantasını kapayıp eline aldı.

Başıyla Gölge’yi selamladıktan sonra yürüyüp uzaklaştı, suların arasına dalarak gözden kayboldu.

“Kahretsin!” diye mırıldandı Smith.

Gölge, hiçbir şey söylemedi.

Smith, cebini karıştırdı. Tütün çıkarıp kendine bir sigara sardıktan sonra yaktı. “Tamam,” dedi.

“Ne tamam?” dedi Gölge.

“Temizlenmeni sağlasak ve sana yeni kıyafetler bulsak iyi olacak. Yoksa öleceksin. Kadını duymadın mı?”

9

O gece Gölge için otelin en iyi odası hazırlanmıştı. Ve Gölge'nin dönüşünün üzerinden bir saat bile geçmemişti ki resepsiyondan Gordon ona yeni bir çanta, yeni kıyafetler, hatta yeni botlar getirdi. Hiç soru sormadı.

Giysilerin üstünde bir de kalınca bir zarf vardı.

Gölge zarfı yırtıp açtı. İçinde pasaportu, biraz yanmış da olsa cüzdanı ve rulo yapılıp lastiklerle tutturulmuş banknotlar vardı.

Paraya para demez, diye düşündü ve bu lafı hangi şarkıda duyduğunu hatırlamaya çalıştı beceriksizce.

Acısını dindirmek için acele etmeden, uzun uzun yıkandı.

Ardından uyudu.

Sabah giyindi. Otelin yanındaki yola kadar yürüdü, tepeye kadar giden ve kasabadan uzaklaşan yola baktı. Bir

zamanlar orada bir kulübe olduğuna emindi; bahçesine lavantalar ekilmiş, mor bir kanepesi olan tatlı bir kulübe. Ne var ki gözlerini ne kadar zorlarsa zorlasın ne kulübeyi görebildi ne de bir zamanlar orada olduğuna dair herhangi bir ipucunu...

Kıza seslendi ama cevap veren olmadı, yalnızca denizden gelen ve kışın ilk izlerini taşıyan rüzgâr vardı.

Ama oteldeki odasına döndüğünde her nasılsa kız onu bekliyordu. Üzerinde eski kahverengi mantosu vardı, yatağa oturmuş, tırnaklarını inceliyordu. Gölge, kapının kilidini açıp içeri girdiğinde genç kız başını kaldırıp bakmadı.

“Merhaba Jennie!” dedi.

“Merhaba!” dedi kız. Sesi soğuktu.

“Teşekkürler,” dedi adam. “Hayatımı kurtardın.”

“Çağırdın,” dedi kız basitçe. “Ben de geldim.”

“Mesele ne?” dedi adam.

O zaman ona baktı kız. “Senin olabilirdim,” dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Beni seveceğini sandım. Belki. Bir gün.”

“Belki öyle olup olmayacağını birlikte keşfederiz,” dedi adam. “Yarın yürüyüşe çıkarız. Ama uzun yürüyüş olmayacak, vücudum harap oldu.”

Jennie, başını iki yana salladı.

Ne tuhaf, diye düşündü Gölge, Jennie artık insan gibi görünmüyordu: Gerçekte neyse öyle görünüyordu, vahşi bir yaratık, ormanlara ait bir yaratık gibi. Mantosunun altından çıkan kuyruğu sağa sola sallanıyordu. Öylesine güzeldi ki! O zaman onu ne kadar sevdiğini anladı adam.

“Hulder olmanın en zor yanı,” dedi Jennie, “evinden çok uzak bir Hulder bile olsan yalnız kalmak istemiyorsan bir erkeği sevmenin gerekmesi.”

“Öyleyse sev beni, benimle kal,” dedi Gölge. “Lütfen.”

“Sen,” dedi, büyük bir hüzünle genç kadın, “İnsan değilsin.”

Ayağa kalktı.

“Her şeye rağmen,” dedi Jennie, “Çok şey değişti. Belki yeniden eve dönebilirim. Bin yıl sonra *İskandinav dilini* hatırlayacağımdan bile şüpheliyim ya!”

Demirleri bükecek, kayaları ezip kuma dönüştürebilecek kadar güçlü, küçücük elleriyle adamın ellerini tuttu ve parmaklarını kibarca sıktı. Ve kaybolup gitti.

Gölge, bir gün daha aynı otelde kaldıktan sonra Thurso otobüsüne bindi, Thurso’dan da trenle Inverness’e geçti.

Trende uyuyakaldı ama rüya görmedi.

Uyandığında yan koltukta bir adam oturuyordu. Sert suratlı adamın elinde bir kitap vardı. Gölge’nin uyandığını görünce kitabı kapadı. Gölge kapağa baktı: Jean Cocteau, *Olmanın Zorluğu*.

“İyi bir kitap mı?” diye sordu Gölge.

“İdare eder işte!” dedi Smith. “Denemelerden oluşuyor. Kişisel deneyimlerinden bahsetmiş ama ne zaman masumca başını kaldırıp ‘Bu benim’ dese bir tür çifte blöf olduğunu hissediyorsun. ‘Güzel ile Çirkin’i sevdim. Diğer denemelerinde olduğundan çok daha kendime yakın hissettim onu.”

“Kapakta özetlemiş ya!” dedi Gölge.

“Ne demek istiyorsun?”

“Jean Cocteau olmanın zorluğu.”

Smith, burun kemiğini kaşıdı.

“İşte!” dedi. *Scotman* gazetesinin bir nüshasını Gölge’ye uzattı. “Dokuzuncu sayfaya bak.”

En altta ufak bir haber vardı: Emekli doktor intihar etti. Gaskell’in cesedini arabasında, arabayı da yol kenarındaki piknik alanlarından birinde bulmuşlardı. Bir sürü ağır kesiciyle bir şişe Lagavulin devirmişti.

“Bay Alice, kendisine yalan söylenmesinden nefret eder,” dedi Smith. “Özellikle de kiraladığı adamlar yaparsa...”

“Yangınla ilgili bir haber var mı?” diye sordu Gölge.

“Ne yangını?”

“Haa, anlıyorum.”

“Önümüzdeki aylar dünya zenginleri açısından pek şanssız geçerse şaşıracağımı söyleyemem. Araba kazaları, tren kazaları, belki bir uçak düşer. Yaşlı dullar, yetimler, sevgililer. Çok hüznölü.”

Gölge başını salladı.

“Bay Alice sağlığın konusunda çok endişeli,” dedi Smith. “O da endişeli, ben de endişeliyim.”

“Öyle mi?” dedi Gölge.

“Kesinlikle. Demek istediğim, ya ülkeden çıkmadan önce başına bir şey gelirse? Ya karşıdan karşıya geçerken yanlış tarafa bakarsan? Serseriler ya seni zengin zannederse? Bilmiyorum. Sorun şu ki sana bir şey olursa adı her neyse Grandel’in anası, durumu yanlış anlayabilir.”

“Yani?”

“Bu yüzden Birleşik Krallık’tan ayrılman gerektiğini düşünüyoruz. Böylesi herkes için daha güvenli olmaz mıydı?”

Gölge, bir süre suskunluğunu korudu. Tren yavaşlama-ya başladı.

“Tamam,” dedi Gölge.

“Burası benim durağım,” dedi Smith. “Burada iniyorum. Gitmeyi seçeceğim yere ulaşman için gerekli düzenlemeler yapılacak, bileti ayarlayacağız, birinci sınıfta uçacaksın elbette. Sadece gidiş. Nereye gitmek istediğini söylemen kâfi.”

Gölge, yanağındaki morluğu ovaladı. Acının neredeyse rahatlatan bir tarafı vardı.

Tren durdu. Hiçliğin ortasındaki ufacık bir istasyondur. Gar binasının arkasına büyük, siyah bir otomobil park edilmişti. Camlar siyahtı, Gölge içini göremiyordu.

Bay Smith, tren camını yarıya indirip vagonun kapısını açmak için dışarı uzandı ve platforma indi. Pencerenin aralığından Gölge'ye baktı. "Eee?"

"Sanırım birkaç haftamı İngiltere'yi dolaşarak geçireceğim," dedi Gölge. "Karşıdan karşıya geçerken başıma bir şey gelmemesi için dua etmeniz gerekecek."

"Ya sonra?"

Yanıt birden Gölge'nin kafasında belirdi. Belki baştan beri biliyordu.

"Chicago," dedi Smith'e, tren ufak bir sarsıntının ardından istasyondan uzaklaşmaya başlarken. Şehrin adını söylerken kendini yaşlı hissetti. Ama sonsuza dek erteleyemezdi ya!

Ardından sadece kendisinin duyabileceği kadar alçak sesle ekledi: "Eve dönme zamanı."

Kısa süre sonra yağmur bastırdı, iri iri damlalar camlara çarpıp dünyayı bulanıklaştırdı, gri ve yeşil lekelerle dönüştürdü. Güneye yaptığı yolculukta Gölge'ye gök gürültüsü eşlik etti. Şimşekler çaktı, rüzgâr uğuldadı, yıldırımlar gökyüzünü sarımtırak ışıklarla, gölgelerle doldurdu ve onlar sayesinde Gölge kendini hiçbir zaman yalnız hissetmedi.